

Нюрнбергският процес и Холокоста

Марк Уебър

Доказват ли процесите за „военни престъпления“ изстребления?

Обикновената реакция, когато се изразява скептицизъм по отношение на Холокоста е приблизително следната: „А Нюрнберг? Какво мислите за този процес и всички доказателства представени на него?“ Тази реакция е разбираема, тъй като много от следвоенните съдебни процеси осъдили „военни престъпления“, придадоха авторитетна правна легитимност на теорията на Холокоста относно изстребленията.

Най-важният от тях е големият Нюрнбергски процес от 1945-1946г. - официално известен като Международния военен трибунал (International Military Tribunal (ИМТ)). Правителствата на САЩ, СССР, Великобритания и Франция съдиха най-известните оцелели немски лидери като „главни военнопредстъпници“ за различни „военни престъпления“, „престъпления срещу мира“ и „престъпления срещу човечеството“. По думите на Устава на Трибунала, тези „нацистки заговорници“ са извършили престъпленията си като съставна част от обширен „общ план или заговор“.

Освен това, само американското правителство е организирано още дванадесет вторични на Нюрнбергския процеси, проведени между 1946 и 1949 г. Аналогични процеси бяха проведени от Великобритания в Люнебург и Хамбург и от Съединените щати в Дахау. Оттогава са проведени много други дела свързани с Холокоста в Западна Германия, Израел и САЩ, включително и най-известните процеси в Йерусалим срещу Адолф Айхман и Джон Демянюк.

Темата с отношението към евреите в Германия по време на войната зае видно място на Нюрнбергския съдебен процес. При обвиненията срещу подсъдимите, съюзниците специално акцентираха върху твърдението за изстребване на шест милиона европейски евреи. Главният прокурор от САЩ Робърт Джаксън (*Robert H. Jackson*) например, заяви в обръщението си към Трибунала¹:

„Най-варварските и многобройни престъпления - планирани и извършени от нацистите са извършени срещу евреите. Моята цел е да покажем планът за унищожението на целия еврейски народ - план, към който всички нацисти са фанатично привързани. Обявената цел е унищожаването на еврейския народ като

---

¹ Office of the United States Chief of Counsel for the Prosecution of Axis Criminality, Nazi Conspiracy and Aggression (11 vols.), Washington, DC: U.S. Govt., 1946-1948. (The „red series.”) / NC&A, том. 1, стр. 134-135.

цяло"... Заговорът или общият план за изстребване на евреите са били „методично и внимателно изпълнявани“. Историята никога не е виждала такова престъпление - извършено срещу толкова много жертви или извършено с такава пресметната жестокост”.

Повтаряйки тези думи, главния обвинител от Великобритания сър Хартли Шоукрос (*Hartley Shawcross*) каза в заключителното си обръщение към Трибунала²:

„Има една група, към която методите за унищожение са използвани в такъв голям мащаб, че мой дълг се явява специално да акцентирам върху съответните доказателства. Имам предвид унищожаването на евреите. Дори ако тези хора (подсъдимите) не бъдат обвинени в никакви други престъпления, това в което всички са замесени би било достатъчно. Историята не познава подобен ужас”.

До каква степен са били обосновани представените в Нюрнберг доказателства за такива унищожителни думи? Какво са отговорили подсъдимите на обвиненията?

Докато голяма част от документацията и свидетелските показания, представени на тези дела вече са били разглеждани в други издания, тук ние ще погледнем по-подробно в общата достоверност на доказателствата цитирани в Нюрнберг и на други места за потвърждение на историята за изстребление на Холокоста. В тази глава ще се обърне специално внимание на основния характер на тези процеси, които са играли толкова важна роля в „легитимирането“ на теорията за Холокоста.

Политическо правосъдие

Цялото нюрнбергско мероприятие наруши вековни и основни принципи на правосъдието. Победилите съюзници действаха в качеството на прокурори, съдии и екзекутори на германските лидери. Специално за този процес бяха създадени обвинения, които се прилагаха само към победените³. Победена, гладна и опустошена Германия не беше в състояние да устои на исканията на съюзническите окупационни сили.

Както твърдят в частни разговори - дори някои водещи фигури от съюзниците - Нюрнбергският процес беше организиран не за прилагане на безпристрастно правосъдие, а с политически цели. Сър Норман Биркет (*Norman Birkett*), английски заместник съдия на Нюрнбергския трибунал в частно писмо през април 1946 година обяснява, че „този съд само по форма се явява съдебен процес - неговото основно значение е политическо“⁴.

---

² International Military Tribunal, Trial of the Major War Criminals Before the International Military Tribunal. 42 vols. Nuremberg: 1947-1949. (The „blue series.“) / IMT, том. 19, стр. 501.

³ Виж краткото изявление на всички адвокати по делото МВТ. Публикувано в: Jay W. Baird, ed., From Nuremberg to My Lai (Lexington, Mass.: D. C. Heath, 1972), стр. 81-83.; Също обърнете внимание на общият коментар на Ханс Ламерс във връзка с неговата присъда в Нюрнберг: Georg Franz-Willing, Die Reichskanzlei 1933-1945 (Tubingen: 1984), стр. 221.

⁴ Werner Maser, Nuremberg: A Nation on Trial (New York: Scribner's, 1979), стр. 281, 282.; В редакционна статия през октомври 1945 американският либерален ежедневник „Нейшън“ (Nation) призна: „Съдът в Нюрнберг се явява политически съд, пред когото стоят политически задачи“. Nation, Oct. 27, 1945, стр. 418. Цитирано в: James J. Martin, Revisionist Viewpoints (Colorado Springs: 1971), стр. 125.

Робърт Джаксън - главен прокурор от САЩ и бивш министър на правосъдието каза, че Нюрнбергския трибунал е „продължение на войната на съюзниците” срещу Германия. Той допълни, че съдът не е обвързан с процесуалните или други съществени разпоредби от съдебната и конституционната ни система”⁵. Съдията Йона Т. Никитченко, който председателстваше тържествената встъпителна сесия на Трибунала, преди и след съдийството си в Нюрнберг е заместник на Върховния съд на СССР. През август 1936 г. е съдия в скандалния Московски показан процес срещу Зиновиев и Каменев⁶. Малко преди свикването на Нюрнбергския трибунал на съвместна конференция по планирането му, Никитченко безцеремонно обясни съветското виждане за цялото мероприятие⁷:

„Днес ние имаме работа с главните военнопредстъпници, които вече са признати за виновни от ръководителите на съюзните правителства в Московската и Ялтенската декларация. Целия смисъл се състои в това - да се осигури бързо и справедливо наказание за престъпленията. Вече е установено, че нацистките лидери са престъпници. Задачата на Трибунала е само определяне на степента на виновност на конкретните лица и да се определят необходимите наказания - присъдите”.

Показателен признак за предимно политическия характер на процеса в Нюрнберг е важната роля, която евреите играеха в неговото организиране. Наум Голдман (*Nahum Goldman*) - едновременно председател на Световния еврейски конгрес и Световната ционистка организация пише в мемоарите си, че Нюрнбергския трибунал е плод на Световния еврейски конгрес (WJC). „Едва след упорити усилия функционерите от WJC успяха да убедят съюзническите лидери да приемат идеята” -добави той⁸.

Световният еврейски конгрес също игра важна, но не толкова очевидна роля в ежедневните съдебни разисквания. Преди всичко мощната, но тайна организация постигна това - преследването на евреите в Германия да се намира в центъра на процеса и обвиняемите да бъдат наказани за участието си в него⁹.

---

⁵ International Military Tribunal, Trial of the Major War Criminals... („blue series”), ИМТ, том. 19, стр. 398. (Testimony of July 26, 1946).; В писмо, написал до жена си, малко преди екзекуцията си бившият министър на външните работи Йоахим фон Рибентроп обяснил: „Всички знаят, че [обвинителната] присъда не издържа никаква критика, но тъй, като се явявам министър на външните работи на Хитлер, то политиката изисква моето осъждане.”. Цитирано в: Joachim C. Fest, *The Face of the Third Reich* (New York: 1970), стр. 185.

⁶ Robert Conquest, *The Great Terror* (New York: Oxford University Press, 1990), стр. 92.

⁷ Доклад на Роберт Х. Джаксън, представител на САЩ при Международната конференция за военни трибунали (International Conference on Military Trials), Лондон, 1945 г. (Washington, DC: US State Dept., 1949), стр. 104-106, 303; Whitney R. Harris, *Tyranny on Trial: The Evidence at Nuremberg* (Dallas: S.M.U. Press, 1954), стр. 16-17.; Leo Kahn, *Nuremberg Trials* (New York: Ballantine, 1972), стр. 26.

⁸ Nahum Goldmann, *The Jewish Paradox* (New York: 1978), стр. 122.; N. Goldmann, *The Autobiography of Nahum Goldmann* (New York: 1969), стр. 216-217.; Официален деятел от Световния Еврейски Конгрес равин Морис Перлцвайг (Maurice Perlzweig) през 1949г. твърдеше, че именно Световния Еврейски Конгрес е обезпечил провеждането на Нюрнбергският процес”- Виж : „W.J.C. Claims: The Nuremberg Trials”, *Jewish Chronicle* (London), Dec. 16, 1949, стр. 17. Виж и потвърдителното писмо на Зелмановиц (Zelmanovits) в: *Jewish Chronicle*, Dec. 30, 1949, стр. 16. Note also: Milton R. Konvitz, „Will Nuremberg Serve Justice?”, *Commentary* (New York), том. I, No. 3, January 1946, стр. 11.

⁹ World Jewish Congress, *Unity in Dispersion* (New York: WJC, 1948), стр. 141, 264, 266, 267.

Двама офицери с еврейски произход от американската армия - подполковник Мъри Бърнейз (*Murray Bernays*) и полковник Дейвид „Мики“ Маркърс (*David „Mickey“ Marcus*) изиграха ключова роля в нюрнбергското мероприятие. Според историка Робърт Конот (*Robert Conot*), Бърнейз е „движещата сила, проправила пътя към Нюрнберг“. Бърнейз - преуспяващ нюйоркски прокурор, убеди военния секретар на САЩ Хенри Стимсън (*Henry Stimson*) и не само него, да приемат идеята за даване под съд победените немски лидери¹⁰. Маркърс - ревностен ционист - се превърна в „човек номер три при определяне на американската политика“ в окупирана Германия. Като началник на отдела за военни престъпления на правителството на САЩ през 1946 и 1947 г., той подбира почти всички съдии, прокурори и адвокати за съдебния процес в Нюрнберг. (По-късно става ръководител на ционистката въоръжена групировка Хагана („Haganah“) в Палестина)¹¹.

Някои от американците, участвали в Нюрнбергския процес се разочароваха от цялото събитие. Един от малцината, които публично изразиха чувствата си е Чарлз Ф. Венерщрум (*Charles F. Wennerstrum*) - съдия от Върховния съд на щата Айова, който председателстваше съдебния процес срещу германските генерали. „Ако преди седем месеца знаех това, което знам днес - никога нямаше да дойда“ - каза той веднага след произнасянето на присъдите. – „Не видях присъствие на високите идеали, които както се твърдеше, са причината за създаването на този Трибунал“, добави той¹².

Венерщрум предпазливо обърна внимание на еврейското вмешателство в Нюрнбергския процес. „Тук цялата атмосфера е нездравословна... адвокати, служители, преводачи и вещи лица, станали американци едва в последните години и в чиято биография се корени омразата и предразсъдъците от Европа“. Той разкритикува едностранното разглеждане на доказателствата. „Повечето от доказателствата на процеса бяха документи, подбрани от многотонната заловена документация. Подборът бе направен от обвинението. Защитата имаше достъп само до тези документи, които прокуратурата смяташе за материал по делото“. Той заключава, че „съдебните процеси трябваше да убедят германците във вината на техните лидери. Те убедиха немците само в това, че техните лидери загубиха войната от по-силни завоеватели“. Венерщрум напуска Нюрнберг „с чувството, че беше отказано правосъдие“.

Един от водещите американки юристи беше възмутен от процеса в Нюрнберг. Главният съдия от Върховния съд в САЩ Харлан Фиск Стоун (*Harlan Fiske Stone*) отбелязва с раздражение: „(Главният обвинител от страната на САЩ) Джаксън беше упоен от ролята си в нюрнбергския линч. Не ме интересува какво прави с нацистите, но ми е неприятно да видя неговите претенции за това, че води процеса според общото право. Това е доста лицемерно, за да отговаря на моите старомодни разбираня“. В

---

¹⁰ Robert E. Conot, *Justice at Nuremberg* (New York: Harper & Row, 1983), стр. 10- 13; Bradley и сл. Smith, *Reaching Judgment at Nuremberg* (New York: Basic, 1977), стр. 26-33. Tom Bower, *Blind Eye to Murder* (London: 1983), стр. 116 и сл. От друга страна, американският вестникарски издател Джоузеф Пулицър (*Joseph Pulitzer*) беше против такъв процес. През май 1945г. провеждаше изследване за 1,5 милиона германци с ръководни длъжности, които просто трябва да бъдат разстреляни без никакъв съд. *The New York Times*, May 23, 1945, стр. 11.

¹¹ Arthur R. Butz, *The Hoax of the Twentieth Century* (IHR, 1983), стр. 27-30, 100. Цитирани извори: Ted Berkman, *Cast a Giant Shadow* (1962); „War Crimes“ article written by Marcus in *Britannica Book of the Year*, 1947, стр. 819-21; *Encyclopaedia Judaica*, том. 11, стр. 945; *Saturday Evening Post*, Dec. 4, 1948, стр. 179. Виж също: R. Conot, *Justice at Nuremberg* (1983), стр. 11.

¹² Hal Foust, „Nazi Trial Judge Rips 'Injustice',“, *Chicago Tribune*, Feb. 23, 1948, стр. 1, 2.

лично писмо той пише: „Чудя се как тези, които ръководиха процеса биха оправдали действията на собствените си правителства, ако те бяха в качеството си на обвиняеми”. В друг случай Стоун в частност се поинтересува „ако ние бяхме победени, в съответствие с тази нова (Нюрнбергска) доктрина на международното право, победителите можеха с пълно основание да твърдят, че нашата доставка на петдесет ескадрени миноносца за Великобритания (през 1940г.) е акт на агресия”¹³.

Членът на Камарата на представителите на САЩ Лорънс Х. Смит (*Lawrence H. Smith*) от Уисконсин заяви пред Конгреса: „Нюрнбергският процес до такава степен противоречи на англосаксонските принципи на правосъдието, че ще ни се наложи вечно да се срамуваме от тази страница в нашата история”. Нюрнбергският фарс е политика на отмъщение в най-лошия си вид”¹⁴. Друг конгресмен - Джон Ранкин (*John Rankin*) от Мисисипи заяви: „Като представител на американския народ искам да кажа, че това, което става в Нюрнберг, Германия е позор за САЩ”. Расовото малцинство, две и половина години след края на войната, не само беси немски войници в Нюрнберг, но и съди германски бизнесмени от името на Съединените щати”¹⁵.

Може би най-смелото осъждане е от американския сенатор Робърт А. Тафт (*Robert A. Taft*), смятан от мнозина за „съвестта на Републиканската партия”. С голям риск за политическата си кариера той осъди нюрнбергското мероприятие в реч през октомври 1946 година:

„Съдът на победените от победителите не може да бъде безпристрастен - независимо от формите на правосъдието, от което е съпроводен”.

Тафт продължава¹⁶:

„По време на целия съдебен процес има дух на отмъщение, а отмъщението рядко бива правосъдие. Обесването на единадесетте осъдени ще бъде петно върху американската репутация, за което в бъдеще дълго ще съжаляваме. На този процес приехме руската представа за неговите цели - като политика на правителството, а не на правосъдието – взимайки предвид англосаксонското наследство. Прикривайки политическата програма под формата на съдебна процедура, ние дискредитираме самата идея за справедливост в Европа за години напред”.

Милтън Р. Конвиц (*Milton R. Konvitz*) - еврейски експерт по право и държавно управление, преподаващ в университета в Ню Йорк, предупреди по време на Нюрнбергския трибунал, че той „противоречи на най-основните предпоставки на съдебния процес”. По-нататък продължава: - „Нашата политика по отношение на нацистите не е в съответствие нито с международното право, нито с политиката на Държавния департамент. Нюрнбергският процес представлява реална заплаха за

---

¹³ Alpheus T. Mason, Harlan Fiske Stone: Pillar of the Law (New York: Viking, 1956), стр. 716.

¹⁴ Congressional Record - Appendix, том. 95, Sec. 14, (June 15, 1949), стр. A 3741.

¹⁵ Congressional Record - House, том. 93, Sec. 9, (Nov. 28, 1947), стр. 10938. Също цитирано в: W. Bosch, Judgment on Nuremberg (1970), стр. 83.

¹⁶ Delivered at Kenyon College, Ohio, Oct. 5, 1946. Vital Speeches of the Day, Nov. 1, 1946, стр. 47. Text also published in: Jay W. Baird, ed., From Nuremberg to My Lai (Lexington, Mass.: D. C. Heath, 1972), стр. 107-113. Виж също: William Bosch, Judgment on Nuremberg (1970), стр. 73-81. Принципната позиция на Тафт по време на широко разпространената анти-немска истерия, произведе голямо впечатление на Джон.Ф. Кенеди, който показва позицията си като сенатор на Охайо в своя отличен с премия бестселър „Profiles in Courage”.

основните концепции на правосъдието, изработването на които струваше на човечеството хиляди години”¹⁷.

В продължение на години след това, известни личности в САЩ и други страни изразяваха подобни възгледи. Съдията от Върховния съд на САЩ - Уилям О. Дъглас (*William O. Douglas*) написа: „Мислех, че по това време, а и сега все още вярвам, че Нюрнбергските процеси са безпринципни. Законът е създаден „*ex post facto*” (със задна дата) за да отговори на желанията и нуждите на времето”¹⁸.

Американският контраадмирал Х. Ламонт Пю (*H. Lamont Pugh*) - бивш главен хирург на военноморския флот и командващ офицер на Националния военноморски медицински център писа:

*„Мисля, че този съд като цяло граничи с международно безумие. Доста необмислено, неблагоприятно и достойно за съжаление е, че Съединените щати заеха водещата роля на обвинител и организатор на съда над германските участници във войната”*¹⁹.

Друго осъждане на съдебния процес в Нюрнберг наскоро се появи на страниците на либералният *New Republic*²⁰:

„Цялото величие на Западното правно наследство бе използвано, за да се разруши наследството от Нюрнбергския трибунал. Юристите във всички западни страни (но не и СССР) протестираха срещу тази пародия на Западната правна система.

*Същото правеха и историците. Същото се прави и от културните и морални хора. Ако победителят трябваше да „съди” победения за военни престъпления, то те трябва да съдят самите себе си за извършване на често същите престъпления. Кой ще опита да съди (английският) главен маршал на авиацията сър Артър „Бомбардировачът” Тревърс Харис (*Arthur Travers Harris*) - архитектът на килимното бомбардиране на германските градове? Но работата не е само в нашите собствени „военни престъпления”. Ако се смята за правилно използването съдебен процес за наказване на виновните за изключителни престъпления като Холокоста, то е погрешно да се използва за да се наказват за грешки при вземане на решения и управление, които обикновено вършат всички губещи страни. „Ние използвахме методите на врага - и ги използвахме в мирно време - в Нюрнберг”.*

---

¹⁷ M. R. Konvitz, „Will Nuremberg Serve Justice?”, *Commentary*, January 1946 (Vol. I, No. 3), стр. 11.

¹⁸ H. K. Thompson and H. Strutz, eds., *Dönitz at Nuremberg: A Reappraisal* (IHR, 1983), стр. 196.

¹⁹ H. K. Thompson and H. Strutz, eds., *Dönitz at Nuremberg* (1983), стр. 194-195. Аналогично, английският адмирал сър Бари Домвил (*Barry Domville*), бивш директор на английското военноморско разузнаване и президент на кралският военноморски колеж, констатира: „Моята дълбока симпатия е на страната на всички, които паднаха жертва на единствения по рода си Нюрнбергски процес. Аз съм удивен, че се намериха толкова много видни хора от всички страни, изявили желание да участват в тази пародия на правосъдие. Нюрнбергският процес оставил незаличимо петно на репутацията на всички страни, взели участие в него”. (H. K. Thompson and H. Strutz, eds., *Dönitz at Nuremberg*, стр. 164.)

²⁰ Henry Fairlie, „How the Good War Went Bad”, *The New Republic*, May 20, 1985, стр. 18 ff.

В хода на провеждането на процеса в Нюрнберг и известно време след това, имаше много дискусии относно универсалната приложимост на новия правен кодекс, установен в Нюрнберг. Беше заявено, че започва нова епоха в международното правосъдие. Много хора искрено вярваха, че четирите съюзнически сили ще се придържат към стандартите на Трибунала²¹.

Както се оказа, нито една от четирите сили участващи в Трибунала не направи и най-малкия опит за прилагане на принципите, така тържествено и така фарисейски прогласени в Нюрнберг - нито към собствените си лидери, нито към лидерите на други страни. Нито един съветски лидер не е екзекутиран за съветската военна интервенция в Унгария през 1956 г. и в Чехословакия през 1968 година. Нито един британски лидер не е даден под съд за британската инвазия в Египет през октомври 1956 година. Президентът Айзенхауер не е съден за нахлуването в Ливан през 1958 година. Президентът Кенеди не е бил обесен за злополучната инвазия в Залива на прасетата в Куба през 1962 година. Президентът Джонсън никога не се яви пред съда за провеждането на войната във Виетнам или инвазията в Доминиканската република. Президентът Никсън не е бил изправен пред съда за въоръженото си нахлуване в Камбоджа.

Когато (северно) виетнамските власти заплашиха, че ще организират съдебен процес на пленените американски летци през 1966 г., американският сенатор Евърет Дирксен (*Everett Dirksen*) бе принуден да заяви, че Нюрнбергския процес „може би е ужасна грешка“²².

Двойният стандарт

При провеждането на Нюрнбергския процес съюзническите правителства сами нарушиха международното право. По-специално, тяхното третиране на германските подсъдими и даващите показания военнопленници беше в нарушение на чл. 56, 58 и други от Женевската конвенция от юли 1929 година²³.

Правосъдието - за разлика от отмъщението е стандарт, който се прилага безпристрастно. В Нюрнберг обаче стандартите на „правосъдието“ се прилагаха само към победените. Самите четири държави - провеждащи процеса, бяха виновни за извършването на същите тези престъпления, в които обвиниха германските лидери²⁴.

---

²¹ Хенри Л. Стимсън (*Henry L. Stimson*) - министър на отбраната на САЩ по време на войната 1940-1945 г., през 1947 г., писа: - „В Нюрнбергските присъди се утвърди основен световен принцип. Беше установен стандарт, към когото в крайна сметка американците трябва да се стремят; защото само тогава, когато този стандарт е приет и узаконен, ние можем да се движим в посока на обществения ред и мир в целия свят“. Цитира се в Jay W. Baird, ed., *From Nuremberg to My Lai* (Lexington, Mass.: D. C. Heath, 1972), стр. 125. Подсъдимият в Нюрнбергския трибунал Алфред Розенберг заяви: „Аз искрено приветствам идеята, че престъплението геноцид трябва да бъде обявено за незаконно с международно споразумение, и да влече със себе си най-тежко наказание“ - *International Military Tribunal, Trial of the Major War Criminals...* („blue series“), IMT, том. 22, стр. 382.

²² W. Bosch, *Judgment on Nuremberg* (1970), стр. 189.

²³ Werner Maser, *Nuremberg: A Nation on Trial* (1979), стр. 69, 302 (п. 23). Виж също: James McMillan, *Five Men at Nuremberg* (London: 1985), стр. 412-413.

²⁴ Виж: Ulrich Stern, ed., *Die wahren Schuldigen am zweiten Weltkrieg* (Munich: 1990).

Главният американски прокурор Робърт Джаксън признава в частно писмо до президента Труман, че съюзниците са направили или в момента правят някои от нещата, за които прокуратурата обвинява германците²⁵:

„Французите до такава степен нарушават Женевската конвенция, в отношението си към (германските) военнопленници, че нашето командване започна да приема обратно затворниците, които им изпрати (на принудителен труд във Франция). Ние преследваме по съдебен път грабежът, а нашите съюзници го практикуват. Ние казваме, че агресивната война е престъпление, а един от нашите съюзници предявява претенции за върховна власт над балтийските държави, на никаква друга база, освен на завоеванието”.

В нарушение на първа точка от обвинителния акт в Нюрнберг за „планиране, подготовка, започване и водене на агресивна война, Съветският Съюз нападна Финландия през декември 1939 г. (за което бе изключен от Обществото на народите). Няколко месеца по-късно Червената армия окупира Литва, Латвия и Естония и безцеремонно ги включи в състава на Съветския съюз. Следвоенното френско правителство наруши международното право и нюрнбергската точка на обвинението за „малтретиране на военнопленници”, работили принудително във Франция. През 1945г. САЩ, Великобритания и Съветския съюз се договориха за бруталното депортиране на повече от 10 милиона германци от бащините им домове в Източна и Централна Европа в нарушение на нюрнбергското „депортиране и други нечовешки деяния, извършени срещу цивилното население”²⁶.

Съюзниците обвиниха подсъдимите в „престъпления срещу мира” за планирането на германското нахлуване в Норвегия през 1940 г., но и британското правителство в крайна сметка трябваше да признае, че Великобритания и Франция са били виновни в същото „престъпление” при подготовката за нахлуване в Норвегия под кодово наименование „Стратфорд”, още преди действията на германците. През август 1941г. Великобритания и Съветския съюз съвместно нахлуват и окупират Иран - неутрална страна²⁷.

Като се има предвид това, не е изненадващо, че четирите правителства организирали съдебния процес в Нюрнберг през 1945г. не са включили определение на „агресия” в Устава на трибунала²⁸.

Михаил Возленски - съветски историк, който е служил като преводач на Нюрнбергския процес през 1946г. по-късно си припомня, че той и другите от съветския персонал усещали, че престъпленията на германските лидери са „норма в нашия живот” в Съветския съюз²⁹. Съветската роля в съдебните производства - напълно подкрепена от Съединените щати - подтикна американският дипломат и историк

---

²⁵ Jackson letter to Truman, Oct. 12, 1945. State Department files. Цитирано в: R. Conot, Justice at Nuremberg (1983), стр. 68.

²⁶ Constantine Fitz Gibbon, Denazification (New York: W. W. Norton, 1969), стр. 71-72.

²⁷ „Behind the scenes at Nuremberg”, Daily Telegraph (London), Jan. 27, 1977, стр. 19.; J. McMillan, Five Men at Nuremberg (1985), стр. 245, 414.

²⁸ Виж: Richard H. Minear, Victor's Justice: The Tokyo War Crimes Trial (Tokyo: C. Tuttle, 1984), стр. 57.

²⁹ M. Vozlenski, Der Spiegel, Oct. 6, 1986 (No. 41), стр. 55 ff.

Джордж Ф. Кенън (*George F. Kennan*) да осъди цялото нюрнбергско мероприятие като „ужас“ и „подигравка“³⁰.

Нюрнбергският двоен стандарт по същото време е бил осъден и от британския седмичник „Икономист“ (*The Economist*). Той посочва, че Великобритания и Франция са подкрепили изгонването на Съветския съюз от Лигата на нациите през 1939г. заради непровокираната атака срещу Финландия, а само шест години по-късно в Нюрнберг същите тези власти са оказали съдействие на Съветския съюз като уважаван и равноправен партньор. „Западният свят не трябва да се утешава, че само руснаците заслужават да бъдат на подсъдимата скамейка на правосъдието на Съюзниците, продължава статията си „Икономист“. По-нататък четем³¹:

„Сред престъпленията срещу човечеството се числи безразборното бомбардиране на цивилното население. Могат ли американците, хвърлили атомните бомби и британците, разрушаващи градовете на Западна Германия да бъдат признати за „невинен“ в тази графа? Престъпленията срещу човечеството включват и масовото експулсиране на населението. Могат ли англосаксонските лидери, които в Потсдам толерираха изгонването на милиони германци от домовете им да се смятат за напълно невинни? Държавите, провеждали процеса (в Нюрнберг) ясно се провъзгласиха за неподвластни на закона, който прилагаха“.

Длъжностно лице от следвоенната окупационна администрация на САЩ коментира: - „Колко струват високопарните морални наставления, формулирани в Нюрнберг, ако американците се съгласиха на неща като депортиране на населението - официално документирано с подписи, които по този начин дават на съюзниците юридическото право да правят това, което в Нюрнберг са смятали за неморално“³². Ако стандартите на Нюрнбергския трибунал бяха приложени към победителите във Втората световна война, американският генерал, върховният съюзен командващ за Европа - Дуайт Айзенхауер би бил обесен. В края на войната Айзенхауер разпореди немските военнопленници, намиращи се в американски плен да престанат да бъдат третираны в съответствие с Женевската конвенция за третиране на военнопленниците. Това нарушение на международното право лиши много германци от защитата на Международния червен кръст и осъди стотици хиляди от тях на бавна смърт от глад и болести³³.

Може би нищо по-добре не илюстрира неравноправния характер на процеса в Нюрнберг, отколкото отношението към Рудолф Хес (*Rudolf Heß*) - заместникът на Хитлер. Той е осъден на доживотен затвор въпреки факта, че е единственият от водещите фигури на страните - участнички във Втората световна война, който е рискувал живота си в опасни, но безплодни усилия да сключи мир между двете воюващи страни. Британският историк А. Дж. Тейлър (*A. J. P. Taylor*), веднъж

---

³⁰ George и сл. Kennan, *Memoirs 1925-1950* (Boston: Little Brown, 1967), стр. 175, 261.

³¹ „The Nuremberg Judgment, - editorial, *The Economist* (London), Oct. 5, 1946, стр. 532.; Виж също: J. McMillan, *Five Men at Nuremberg*, стр. 67, 173-174, 380, 414 и сл.

³² Marguerite Higgins, „Russian Quotes Allied Sanction of Deportations“, *New York Herald Tribune*, Nov. 14, 1946.

³³ James Bacque, *Other Losses* (Toronto: Stoddart, 1989). Виж специално: стр. 26-28.

лаконично обобщи несправедливостта по случая Хес и косвено за целия Нюрнбергски процес³⁴:

„Хес дойде в нашата страна през 1941 година като посланик на мира. Той дойде с намерение за възстановяване на мира между Великобритания и Германия. Действал е добросъвестно. Той попадна в ръцете ни и е беше много несправедливо да бъде третиран като военнопленник. След войната трябваше да го освободим. Вместо това, британското правителство го предаде на съда на международния трибунал в Нюрнберг”.

Срещу Хес не е доказано нито едно престъпление. Както показват документите - той не е бил на нито една дискусия, в който Хитлер е обяснявал плановете си за война.

Проблеми с доказателствата

Победилите съюзници преровиха цялата Германия в търсене на всяко парченце хартия, което би могло да вмени вина на победения режим. Нито преди, нито след това официални документи на никоя страна не са били така подробно разглеждани. Освен официалните правителствени документи, проследяващи политиката на Германия по отношение на евреите по време на войната, съюзниците са конфискували архивите на националсоциалистическата партия и нейните дъщерни организации, както и документи на множество частни фирми, бизнес институции и физически лица. Количеството иззета хартия е невероятно. Например - документите от германското министерство на външните работи, конфискувани от органите на САЩ, възлизат на 485 тона хартия³⁵.

От тази планина хартия, персоналът на само един американски военен отдел избра около две хиляди документа, считани за най-уличаващи за използване по главното обвинение Нюрнберг. По-късно тонове конфискувани документи са били изпратени в Съединените щати. Смята се, че само националните архиви на САЩ съдържат над един милион страници документи за еврейската политика на Третия райх. Впоследствие стотици документи от Нюрнберг бяха публикувани - най-вече от правителството на САЩ в 40-томната „синя серия” документи от главния процес в Нюрнберг, 15-томната „зелена серия” документи от „втората вълна” на Нюрнбергския процес, и 11-томната „червена серия”³⁶.

Това е все едно правителство - враждебно на Съединените щати, да конфискува архивите на Пентагона и ЦРУ, а след това избирателно да публикува най-уличаващите документи от цялата обширна колекция.

---

³⁴ Цитирано в: Wolf R. Hess, My Father Rudolf Hess (London: 1986), стр. 392 и сл.

³⁵ Nazi Conspiracy and Aggression („red series”), NC&A, том. 1, стр. vi (preface).; William L. Shirer, The Rise and Fall of the Third Reich (New York: 1960), стр. ix, x.

³⁶ Lucy Dawidowicz, A Holocaust Reader (New York: Behrman, 1976), стр. 2-3.; Nazi Conspiracy and Aggression („red series”), NC&A, том. 1, стр. vi. Виж също: С. Mattogno, „Myth”, Journal of Historical Review, Summer 1988, стр. 133-134.; John Mendelsohn, „The Holocaust: Records in the National Archives ...”, Prologue (Washington, DC: National Archives), Spring 1984, стр. 23 ff. Raul Hilberg, The Destruction of the European Jews (New York: Holmes & Meier, 1985), стр. 1224-27.

В годините след Нюрнбергския процес историци от много страни са подлагали на внимателен преглед немските документи, включително и безброй документи, които не са били на разположение на прокурорите Нюрнберг. Историците са имали възможност да сравнят документите от различните министерства и ведомства, както и от множество лични дневници и документи³⁷.

И все пак, от тази огромна маса от документи, не се среща нито един документ, който потвърждава или дори да се отнася за план за унищожение. Много историци са коментирали тази явна „дупка“ в доказателствата. Например френско-еврейският историк Леон Поляков (*Leon Poliakov*) в най-известната си работа за Холокоста отбелязва:

„Архивите на Третия райх, показанията и изявленията на неговите лидери, позволяват да се възстановят и най-малките подробности за раждането и развитието на плановете на агресия, военните кампании, както и всички методи на действие, чрез които нацистите са целили да прекроят света по свой собствен начин. Единствено кампанията за изстребване на евреите, неговата концепция, както и много други съществени аспекти остава забулена в мрак“.

„Нито едно документално свидетелство за изстреблението на евреите не е било открито” - добавя той - „може би, защото такива документи никога не са съществували”³⁸.

В Нюрнберг германските документи са на разположение на прокурорите на Съюзниците, които не позволяваха на адвокатите на защитата да избират материали по свое усмотрение. Историкът Вернер Мазер (*Werner Maser*) отбелязва, че в Нюрнберг „хиляди документи, които можеха да инкриминират съюзниците или да докажат невинността на подсъдимите изведнъж изчезнаха... Има много доказателства, че през 1945 година тези документи са били конфискувани, укривани от защитата и дори откраднати”. Други важни документи внезапно „изчезвали” при поискване от защитата на подсъдимия. Служители на Националния архив във Вашингтон няколко пъти потвърдиха пред този автор, че много от нюрнбергските документи са „изгубени” и до днес. Трибуналет е отказал да разреши да се използват за доказателства няколко сборника от немски и заловени чужди документи, публикувани по време на войната като „Бялата книга” на Министерството на външните работи на Германия. Повечето от 1809 показания под клетва, подготвени от защитата в Нюрнберг никога не са станали публично достояние³⁹.

---

³⁷ Alfred M. de Zayas, *The Wehrmacht War Crimes Bureau* (Lincoln: 1990), стр. 238 и сл.

³⁸ Leon Poliakov, *Harvest of Hate* (New York: Holocaust Library, 1979), стр. 108.; Професорът по история в Принстънския университет Арно Майер (*Arno Mayer*) писа, че „автентичните документи за планирането и осъществяването на политиката на изстребление са редки”. Arno J. Mayer, *Why Did the Heavens Not Darken?* (New York: 1989), стр. 363.

³⁹ W. Maser, *Nuremberg: A Nation on Trial* (1979), стр. 97, 98, 99, 272, 273-274, 331 (n. 50).; Жалба на адвоката на Алфред Зейдл (*Alfred Seidl*) в: Udo Walendy, ed., *Auschwitz im IG-Farben Prozess* (Vlotho: 1981), стр. 380, 383.; Hildegard Springer (*Hans Fritzsche*), *Das Schwert auf der Waage* (Heidelberg: K. Vowinkel, 1953), стр. 112.; John Mendelsohn, „Trial by Document”, Prologue (Washington, DC: National Archives), Winter 1975, esp. стр. 230-231.; Richard Pemsel, *Hitler* (Tubingen: 1986), стр. 87-89, 104.; Адвокатът на защитата д-р Пелкман (*H. Pelckmann*) протестира във връзка с „изчезването” важни документи на защитата: *International Military Tribunal „blue series”, том. 21* (стр. 383-409 of German-language IMG edition). Цитира се в: U. Walendy, ed., „Lügen um Heinrich Himmler”, II. Teil, *Historische*

Сред документите, които на защитата не бе позволено да разкрива бяха тайните протоколи към Германо-съветският договор от 23 август 1939 г., който разделя Европа на немски и съветски сфери на влияние⁴⁰.

След като Нюрнбергският трибунал произнесе своите присъди, министърът на външните работи фон Рибентроп посочи пречките, поставени специално в неговия случай⁴¹:

„В хода по делото защитата беше лишена от възможността да защитава немската външна политика. Подготвената от нас молба за предоставяне на доказателства беше отхвърлена. Без всякаква основателна причина половината от 300^{ме} документа, представени от защитата не бяха допуснати до процеса. Свидетели и писмени показания се допускаха само, след като са били изслушани от прокуратурата, като голямата част от тях бяха отхвърлени. Кореспонденцията между Хитлер и Чембърлейн, докладите от посланиците, дипломатическите протоколи и т.н. бяха отхвърлени. Само обвинението, а не защитата имаше достъп до немските и чуждестранните архиви. Прокуратурата търсеше само уличаващите документи и ги използваше предубедено. Обвинението умишлено укриваше от защитата документи, които показваха невинността на обвиняемите”.

Уставът на Международния военен трибунал разреши използването на „доказателства” смятащи се обикновено за неприемливи. Член 19 уточнява, че ”Трибуналет няма да се счита обвързан с техническите правила за представяне на доказателства и ще допуска всяко доказателство, за което счита, че има доказателствена стойност”. Член 21 предвижда⁴²:

„Трибуналет няма да изисква доказването на общопризнати факти, а ще ги приема като такива”. Той също така приема официалните документи и доклади на Обединените (съюзните) нации, включително актове и документи на комисиите създадени от съюзническите сили за разследване на военните престъпления, както и документи и констатации на военни или други съдилища в някоя от Обединените (съюзните) нации.

Въз основа на тези членове Трибуналет приема за валидни и най-съмнителните „доказателства”, включително слухове и непотвърдена информация от съветските и американските комисии по „разследване”. Например, този съд прие доклад на американския Конгрес, който „доказва”, че убийствата са извършвани в газовите камери в Дахау и докладът на полското правителство (представявано от САЩ), което

Tatsachen Nr. 47 (Vlotho: 1991), стр. 32.; За протестите на адвокатите от защитата във връзка с някои от тези трудности, виж: Carlos Porter, Made in Russia: The Holocaust (1988), стр. 242-244, 248, 249, 252- 256.

⁴⁰ Karl Höffkes, ed., Deutsch-sowjetische Geheimverbindungen (1988), стр. 28-30.; R. Pemsel, Hitler (Tubingen: 1986), стр. 104.

⁴¹ W. Maser, Nuremberg (1979), стр. 199.

⁴² Nazi Conspiracy and Aggression („red series”), NC&A, том. 1, стр. 9.; Jay W. Baird, ed., From Nuremberg to My Lai (Lexington, Mass.: D. C. Heath, 1972), стр. 16-17.

„доказва”, че убийствата в Треблинка са извършвани с пара⁴³. (В момента никой виден историк не приема някоя от тези теории).

Освен това съдът даде правна сила на съветските доклади за Аушвиц и Майданек (документи СССР-8 и СССР-29), които подробно обясняват как немците са убили 4 милиона души в Аушвиц и още един и половина милиона в Майданек. (В момента никой уважаван историк не приема нито една от тези фантастични цифри).

Отговорността на немците за убийството на хиляди полски офицери в Катинската гора край Смоленск също беше потвърдена от нюрнбергския документ СССР-54. Този подробен доклад на още една съветска комисия за „разследване” беше представен като доказателство на обвинението - съдържащ се в съвместния обвинителен акт на четирите правителства на Съюзниците. Както обясни съветският прокурор: - „В обвинителния акт ще открием, че една от най-важните престъпни действия, за които главните военни престъпници носи отговорност, са масовата екзекуция на полски военнопленници, простреляни в Катинската гора край Смоленск от германските фашистки нашественици”⁴⁴. Интересното е, че двама от общо осем члена на Съветската комисия за Катин са членове и на Съветската комисия за Аушвиц - академик Н. Бурденко и митрополит Николай. Чак през 1990г. съветското правителство най-накрая призна, че клането в Катин е било извършено не от германските части като е „доказано” в Нюрнберг, а от съветската тайна полиция⁴⁵.

Понякога се твърди, че доказателствата, представени от прокуратурата пред Нюрнбергския съд са били толкова неоспорими, че нито един от адвокатите на защитата не е оспорил автентичността и точността на нито един документ⁴⁶. Това не е вярно. Адвокатите на защитата не само са протестирали срещу използването на подправени документи от обвинението, но сега дори е общоприето заключението, че някои от най-важните нюрнбергски документи са фалшифицирани⁴⁷.

Например, адвокатът на защитата д-р Бьом [*Boehm*] протестира пред Трибунала, че нюрнбергският документ 1721-PS, който уж потвърждава нападението на шурмоваците срещу еврейските синагоги през ноември 1938 г. е груб фалшификат. При което той подробно обясни своите доводи⁴⁸.

---

⁴³ Documents 159-L (USA-222) and PS-3311 (USA-293). Published in: IMT („blue series”), том. 37, стр. 621, and, IMT, том. 32, стр. 153-158.

⁴⁴ IMT („blue series”), том. 1, стр. 54.; IMT, том. 7, стр. 425-427.; A. de Zayas, Wehrmacht War Crimes Bureau (1990), стр. 228-239.; J. McMillan, Five Men at Nuremberg, стр. 51, 67, 222.; R. Conot, Justice at Nuremberg, стр. 66-67, 452-455.; Document USSR-54 is published in IMT („blue series”), том. 39, стр. 290-332.; Виж също: C. Porter, Made in Russia: The Holocaust (1988), стр. 100-120, 229, 230, 234-235.; R. Faurisson, „Katyn a Nuremberg”, Revue d'Histoire Revisionniste, No. 2, Aug.-Oct. 1990, стр. 138 ff.

⁴⁵ New York Times, April 13 and 14, 1990.

⁴⁶ Dorothy Rabinowitz, About the Holocaust (New York: 1979), стр. 6.; A. Suzman and D. Diamond, Six Million Did Die (Johannesburg: 1978), стр. 33, 34, 35.

⁴⁷ Историкът с международна известност Вернер Мазер (*Werner Maser*) отбеляза „съществуването на фалшиви документи” в Нюрнберг. W. Maser, Nuremberg, стр. 98.; Виж също: Ingrid Weckert, Feuerzeichen (Tubingen: 1981), стр. 151, 155, 171.; След войната Айхман (Eichmann) също твърдеше, че някои от документите са фалшифицирани. See: Rudolf Aschenauer, ed., Ich, Adolf Eichmann (1980), стр. 153.

⁴⁸ IMT („blue series”), том. 22, стр. 148 и сл.; See: C. Porter, Made in Russia (1988), стр. 269- 270, 410-411.; Подсъдимият Балдур фон Ширах (Balduur von Schirach) - гаулайтер на Виена по време на войната се оплакваше, че друг такъв документ на обвинението е фалшив: IMT („blue series”), том. 14, стр. 451.;

Няколко нюрнбергски документа на базата на т.нар. „признания на смъртния одър” на коменданта на Маутхаузен Франц Цирайс (*Franz Ziereis*) са явно фалшиви. (нюрнбергски документи 1515-PS, 3870-PS и NO-1973). Твърдяло се, че тези документи доказват системното изстребление на стотици хиляди хора чрез обгазяване и с други средства в Маутхаузен и Хартхайм⁴⁹.

Почти четиридесет години след като Трибуналят произнесе своите присъди, нюрнбергският документ СССР-378 е окончателно разобличен като фалшификат. Става дума за записи на лични разговори, както се твърди, проведени между Хитлер и Херман Раушнинг (*Hermann Rauschning*) - бивш националсоциалистически деятел в Данциг. В споделени откровения от Фюрера, той разкрива най-съкровените си мисли и тайни планове за световно господство. „Мемоарите” на Раушнинг бяха публикувани във Великобритания през 1939 г. под името „Говори Хитлер” (*Hitler Speaks*) и през 1940 г. в Съединените щати под заглавие „Гласът на разрушението (*The Voice of Destruction*). Именно американското издание е представено в Нюрнберг като доказателство за „основните принципи на нацисткия режим.”

Британският началник на обвинението сър Хартли Шоукрос (*Hartley Shawcross*) и неговите съветски колеги цитираха от „Мемоарите” многобройни извадки. Подсъдимият Балдур фон Ширах (*Baldur von Schirach*) оспорва автентичността на документа, но адвокатът на защитата Пелкман (*Pelkmann*) (който не е бил осведомен за този документ) признал „доказателството” като автентично⁵⁰. През 1983 г. швейцарският историк Волфганг Хенел (*Wolfgang Hanel*) установява, че „Мемоари” е чиста измама. Раушнинг никога не е имал частна среща с Хитлер⁵¹.

Друг подправен нюрнбергски документ е т. нар. „протокол на Хосбах” (*Hossbach protocol*), (документ 386-PS)- предполагаемият запис на конференцията на високо равнище през 1937г., в който Хитлер, както се твърди, разкрива тайните си планове за агресивни завоевания. Обвинителят от САЩ Сидни Алдерман (*Sidney Alderman*) го нарича „един от най-ярките и поразителни заловени документи” и казва пред съда, че е отстранил всички останали съмнения относно вината на германските лидери за техните престъпления срещу мира. До голяма степен, именно, въз основа на този документ Гьоринг е осъден на смърт⁵².

Подсъдимият Гьоринг и адвокатът му Щамер (*Stahmer*) протестираха във връзка с друг документ: IMT, том. 9, стр. 610 и сл.

⁴⁹ M. Weber, „Simon Wiesenthal”, *Journal of Historical Review*, Winter 1989-1990, стр. 443.

⁵⁰ Цитира се в: IMT („blue series”), том. 7, стр. 442-443; том. 14, стр. 518-519; том. 19, pp. 256-259, 437-438, 494-495, 498; том. 24, стр. 182.

⁵¹ W. Malanowski, *Der Spiegel*, Sept. 7, 1985, стр. 92 ff.; M. Weber, „Swiss Historian Exposes ...”, *Journal of Historical Review*, Fall 1983 (Vol. 4, No. 3), стр. 378-380.; H. W. Koch, ed., *Aspects of the Third Reich* (New York: St. Martin's, 1985), стр. 13 и сл.; „Antideutscher Schwindel-Verleger gestorben”, *D. National-Zeitung* (Munich), Jan. 24, 1992, стр. 9.

⁵² Dankwart Kluge, *Das Hossbach - 'Protokoll'* (1980); M. Weber, *Journal of Historical Review*, Fall 1983 (Vol. 4, No. 3), стр. 372 ff.; A.J.P. Taylor, *An Old Man's Diary* (London: 1984), стр. 154. (Тейлър (Taylor) добави: „До този момент няма доказателства, че Хитлер планира агресивна война” Това становище на възгледите заставя да се преосмислят присъдите на Нюрнбергския трибунал, които все още триумфално се цитират като оправдание за войната на съюзниците срещу Германия).

Също такъв фалшификат е и нюрнбергският документ L-3 (САЩ-28), предполагаем запис на войнствена реч на Хитлер пред командващите въоръжените сили на 22-ри август 1939 година. Той съдържа един цитат приписван на Хитлер: „Кой в днешно време говори за изстреблението на арменците?“⁵³

Еврейският историк Люси Давидович (*Lucy Davidowicz*) - автор на „Войната срещу евреите“ (*The War Against the Jews*) признава, че „Съществуват документи за Холокоста, които са явно неверни, а други са породени от митове, а не от исторически факти“⁵⁴.

Съмнителните показания

Голяма част от доказателствата за теорията на Холокоста, представена в Нюрнберг и в следващите съдилища са били показанията на „оцелели“. Както днес признават много историци, такива показания са много често неверни⁵⁵.

Джералд Рейтлингер (*Gerald Reitlinger*) предупреждава читателите в своето детайлно изследване на „Окончателното решение“, че доказателствата за Холокоста - включително нюрнбергските документи и свидетелски показания не могат да се приемат за чиста монета: -”Необходима е в известна степен резервираност при разглеждането на всички тези материали, което се отнася особено към последния раздел - (разкази на оцелели). „Източноевропейският еврейин е роден бърбивец, говорещ с цветисти сравнения“⁵⁶. Френският историк Жан-Клод Пресак (*Jean-Claude Pressac*) също така предупреди в подробната си книга за Аушвиц, че „прибягването до показанията на оцелелите изисква особено внимание“⁵⁷.

Еврейският историк Хана Аренд (*Hannah Arendt*) отбелязва в книгата си „Айхман в Ерусалим“, че „очевидците“, които свидетелстват на процеса срещу Адолф Айхман (*Adolf Eichmann*) през 1961 г. в Йерусалим, само в редки случаи са могли да разграничат действително случилото им се преди години от това, което са чели, чули или са си въобразили впоследствие⁵⁸. Историкът по Холокоста Люси Давидович също

---

⁵³ Heath W. Lowry, „The U.S. Congress and Adolf Hitler on the Armenians“, *Political Communication and Persuasion*, том. 3, No. 2, 1985. Reprinted in: *Armenian Allegations: Myth and Reality* (Washington, DC: 1986), стр. 119-132.; See also the letters by Dr. Robert John in the *New York Times*, June 8 and July 6, 1985.

⁵⁴ L. Dawidowicz, *A Holocaust Reader* (1976), стр. 10.; В книгата си от 1981 „Холокостът и историците“ (*The Holocaust and the Historians* (стр. 100-101), Давидович (Dawidowicz) пише за полско-еврейския историк Бер (нард) Марк (*Bernard Mark*)- директор на Еврейския исторически институт във Варшава и автор на няколко книги за Холокоста. Тя твърди, че той е фалшивицирал източниците в подкрепа на холокоста. Друг еврейски историк Мишел Борвиц (*Michel Borwicz*) през 1962 г. също твърди, че Бер Марк е фалшификаторът („преобразувател“) на документи. Виж: M. Borwicz, *Revue d'Histoire de la Deuxieme Guerre Mondiale* (Paris), No. 45, Jan. 1962, стр. 93.

⁵⁵ Раул Хилберг (*Raul Hilberg*) отбеляза, че Мартин Гилбърт (*Martin Gilbert*) в книгата си „Холокостът“ (*The Holocaust*) (1985г.) се основава изцяло на такива съмнителни показания. Виж интервюто с Хилберг в: „Recording the Holocaust“, *Jerusalem Post International Edition*, week ending June 28, 1986, стр. 8, 9.; За общата надеждност на „свидетелките показания“, виж *Witness for the Defense* (by E. Loftus & K. Ketcham), reviewed by John Cobden in *The Journal of Historical Review*, Summer 1991 (Vol. 11, No. 2), стр. 238-249.

⁵⁶ Gerald Reitlinger, *The Final Solution* (London: Sphere books, pb., 1971), стр. 581.

⁵⁷ Jean-Claude Pressac, *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers* (1989), стр. 23.

⁵⁸ H. Arendt, *Eichmann in Jerusalem* (New York: Compass/Viking, 1965), стр. 224.

така отбеляза, че „спомените на оцелелите често са изкривени от омраза, сантименталност и от изминалото време. Възприемането на външни събития често се приема като личен опит”⁵⁹.

Френският историк Жермен Тийон (*Germain Tillion*) - експерт по Втората световна война предупреди, че „затворниците от лагерите, които лъжат, в действителност са много повече, отколкото е прието да се смята, а те самите са много близко до света на концентрационните лагери който - уви, е много подходящ за стимулиране на садистично-мазохистично въображение, предлагащо им изключителна сфера на действие”⁶⁰. Знаехме и много психично болни хора, половината мошеници и половината глупаци, които експлоатираха темата за въображаемото им депортиране. Както знаехме и за много други - тези, които действително са били депортирани – болното им въображение отиде още по-далеч от чудовищността, която са виждали или чували от думите на другите”.

Еврейският историк Самюел Грингауз (*Samuel Gringauz*), който е бил интерниран в гетото на Каунас (Литва) по време на войната критикува това, което той нарича „хипер-исторически” характер на повечето „свидетелски показания” на оцелелите еврейски затворници. Той пише, че „повечето от спомените и докладите са пълни с абсурдно многословие, графоманиакални преувеличения, драматични последици, преувеличени самовнушения, дилетантско философстване, претенциозен лиризм, непроверени слухове, предразсъдъци, верноподаническа апологетика и нападки”⁶¹.

Шмуел Краковски (*Shmuel Krakowski*)- директор на архива на израелския правителствен център за Холокоста „Яд Вашем” (*Yad Vashem*) през 1986 г. потвърди, че от 20 000 регистрирани „показания” на „оцелели” евреи, повече от 10 000 са „ненадеждни”. Много от оцелелите, които искат „да бъдат част от историята” може би доста се увлякоха и дадоха необуздана свобода на въображението си „, каза Краковски.

Много от тях никога не са били на тези места, където по техните твърдения са били свидетели на зверства, а други свидетелства са на базата на информация от втора ръка, предадени от познати или непознати”. Той потвърди, че много от показанията, съхранявани в документацията на „Яд Вашем „ се оказаха в следствие неточни, а датите и местата не са могли да и издържат на експертната проверка на историците”⁶².

Сега знаем, че свидетелите на главния съдебен процес в Нюрнберг даваха фалшиви показания. Може би най-откровен е случаят, в който трима свидетели

---

⁵⁹ L. Dawidowicz, *A Holocaust Reader* (1976), стр. 11.; Еврейският историк по Холокоста Гита Серени (*Gitta Sereny*) се оплаква по повод тези, които просто са „изобретили събитията на Холокоста”. Виж: G. Sereny, *New Statesman* (London), July 17, 1981, стр. 17.

⁶⁰ G. Tillion, „Le Systeme concentrationnaire allemand”, *Revue de l'histoire de la Deuxieme Guerre mondiale*, July 1954. (Цитирано в: *IHR Newsletter*, No. 59, July 1988, pp. 5, 6.).

⁶¹ *Jewish Social Studies* (New York: Conference on Jewish Relations), Jan. 1950, том. 12, стр. 65-66.

⁶² B. Amouyal, „Doubts over evidence of camp survivors” *Jerusalem Post* (Israel), August 17, 1986, стр. 1.; По същия начин, много американски измамници лъжливо, но убедително разказват за героичното си участие в ожесточени битки, или участие в ужасни зверства по време на Виетнамската война. Виж: „Fighting Lies for Vietnam: Phony Soldiers”, *The Washington Times*, June 4, 1990, стр. D1, D5.; „Imitation Vietnam Syndrome”, *Baltimore Sun*, March 20, 1988, стр. 1E, 5E.

изрично потвърдиха отговорността на германците за убийството на полските офицери в Катин⁶³.

Стивън Е. Пинтър (*Stephen F. Pinter*) от Сейнт Луис, Мисури - участва в американските процеси над германците в Дахау от януари 1946 г. до юли 1947 година в качеството си на прокурор от армията на САЩ. Като цяло около 420 германци бяха осъдени на смърт в тези процеси. През 1960 г. в писмени показания под клетва Пинтър казва, че са използвани „лъжливи свидетели”, за да обвиняват германците във „фалшиви и неоснователни” престъпления. „За съжаление, в резултат на тези съдебни грешки са били осъдени много хора, а някои са били и екзекутирани”⁶⁴.

Общата атмосфера по време на процеса на Дахау се характеризира от следния трагикомичен инцидент. Американският следовател Джоузеф Киршбаум (*Joseph Kirschbaum*) представи на съда свидетел - евреин на име Айнщайн (*Einstein*), за да даде показания, че ответникът Менцел (*Menzel*) е убил брат на Айнщайн. Но когато ответникът посочи, че брат му всъщност е в съдебната зала, смутен Киршбаум наруга свидетеля: - „Как можем да изпратим тази свиня на бесилото, като си толкова глупав, че доведе брат си в съда”⁶⁵.

Аугуст Грос (*August Gross*) - немец, който е работил като цивилен служител от армията на САЩ на процесът в Дахау по-късно заяви⁶⁶:

„Американските прокурори платиха на професионални свидетели - предимно бивши затворници за криминални престъпления от концентрационните лагери по един долар на ден (по това време равен на 280 марки на черния пазар), както и осигуряване на храна и подслон на свидетеля. По време на почивките между заседанията американските обвинители инструктираха свидетелите какво точно да говорят, докато дават свидетелски показания. Обвинителите даваха на свидетелите снимки на подсъдимите, така че те да могат лесно да ги идентифицират и да ги обвинят”.

Един млад съдебен репортер от армията на САЩ на съдебния процес в Дахау през 1947 г. - Джоузеф Хелов (*Joseph Halow*) по-късно си спомня за нездравословната среда:

„Свидетелите по съдебните дела за концентрационните лагери са тези, които ние, съдебните репортери наричаме „професионални свидетели”. Те са тези, които прекараха месеци в Дахау, свидетелстващи срещу един или друг от многото подсъдими. Заинтересоваха ги материално да свидетелстват и по този начин доста добре си поживяха. Много е лесно да си представим мотивите на професионалните свидетели да бъдат гневни и отмъстителни. В много случаи тяхното отмъщение се състоеше в преувеличаване на това, което са видели. То включва и явните лъжи. В един от случаите със свидетелските показания на прокуратурата „се породиха повече въпроси, отколкото се дадоха отговори”. Някои от тях бяха ясно измислени, или се

⁶³ R. Conot, *Justice at Nuremberg*, стр. 454.; A. de Zayas, *Wehrmacht War Crimes Bureau* (1990), стр. 230-235.

⁶⁴ Нотариално заверено заявление под клетва, дадено от Пинтер (*Pinter*), Feb. 9, 1960. Факсимиле в: Erich Kern, ed., *Verheimlichte Dokumente* (Munich: 1988), стр. 429.; Също така обърнете внимание на отчетът на Пинтер в *Der Weg*, No. 8, 1954, препечатан в: U. Walendy, ed., „*Politkriminologie*”, *Historische Tatsachen* Nr. 43 (Vlotho: 1990), стр. 20 ff.

⁶⁵ Freda Utley, *The High Cost of Vengeance* (Chicago: Regnery, 1949), стр. 195.

⁶⁶ Written declaration of A. Gross, in: Erich Kern, *Meineid gegen Deutschland* (1971), стр. 264.

явяваха толкова грубо преувеличение, че ги направиха невероятни. Многократно са случаите на неправилно разпознаване и неясните, несигурни твърдения”. Освен това Хелоу пише, че „американските съдии не обръщаха почти никакво внимание на показанията на обвиняемите, както и тези - в полза на обвиняемите”⁶⁷.

През 1947 г. в съдебното дело „Нордхаузен-Дора” (Nordhausen-Dora) американският адвокат на защитата - майор Леон Б. Пулада (*Leon B. Poullada*) протестира срещу общата ненадеждност - а често и откровени лъжи на свидетелите на прокуратурата в американския процес срещу бившата администрация на концентрационните лагери⁶⁸.

Използването на такива ненадеждни свидетелски показания продължи и при „холокостовските” процеси през следващите години. Федералният окръжен съдия Норман К. Ротджър младши (*Norman C. Roettger, Jr*) във Флоридското дело през 1978 г. постанови, че всичките шест еврейски „очевидци” свидетелствали за зверствата и екзекуциите в Треблинка срещу обвиняемия - украинецът Фьодор Федоренко - неправилно са разпознали подсъдимия, тъй като са подведени от грешна информация подадена от израелските власти⁶⁹.

Ню Йоркският „ловец на нацисти” Чарлз Кремер (*Charles Kremer*) през 1981г. е посетил Израел в търсене на евреи, които могат да потвърдят зверствата приписвани на друг украинец - бивш член на СС, живеещ в Ню Джърси. Но Кремер скоро прекъснал посещението си - горчиво разочарован от евреите, които срещу заплащане са готови да предоставят „фалшиви” доказателства. Както съобщава „The Brooklyn Jewish Press” - при Кремер започнали болки в корема - дискомфорт, който той приписва на общуването си с търгащите, опитали се да използват неговото търсене за лични облаги⁷⁰.

Един от най-явните примери за лъжесвидетелстване от еврейски очевидец на Холокоста е в делото срещу бивш работник от завод в Чикаго - пенсионер на име Франк Валус (*Frank Walus*) - обвинен в убийството на евреи в родната си Полша по време на войната. През декември 1974г. в отговор на писмо на „ловецът на нацисти” Симон Визентал (*Simon Wiesenthal*), в което го обвинява в сътрудничество с Гестапо, правителството на САЩ откри съдебен процес. По време на процеса срещу него единадесет евреи свидетелстваха под клетва, че лично са видели как Валус убива евреи, включително и няколко деца. След тежка и трудна съдебна битка, Валус най-накрая успява да докаже, че през годините на войната, като юноша, е работел по немски

---

⁶⁷ J. Halow, „Innocent at Dachau”, The Journal of Historical Review, Winter 1989-1990, стр. 459-483.; Хелоу (Halow) по-подробно разглежда цялостния въпрос в книгата си „Невинни в Дахау” (Innocent at Dachau), който се подготвя за публикуване от института IHR. През 1948 г. немският епископ д-р Йоханес Нойслер, които в продължение на няколко години по време на войната е бил интерниран в лагерите Заксенхаузен и Дахау, осъди използването на „професионални свидетели” на дела, разглеждани от американците и приведе съвсем показателен пример. Munchner Katholische Kirchenzeitung, Nov. 7, 1948. Цитира се в: D. National-Zeitung (Munich), Dec. 13, 1985, стр. 6.

⁶⁸ „Major Poullada's Final Defense Plea in the Nordhausen-Dora Concentration Camp Case”, Journal of Historical Review, Spring 1991 (Vol. 11, No. 1), стр. 81-119.

⁶⁹ Letter by former OSI director Walter J. Rockler, National Law Journal, Dec. 8, 1980, стр. 14.; Виж също: В. Amouyal, „Treblinka witnesses were discredited”, Jerusalem Post - International Edition, Week ending April 5, 1986.

⁷⁰ „Nazi Hunter Looks for Witnesses, Finds Hucksters”, Jewish Press (Brooklyn, NY), Dec. 4, 1981, стр. 2.

ферми. В дълга статия (авторските права са на Американската асоциация на юристите) публикувана през 1981 г., във „Вашингтон пост“ заключи, че „в атмосфера на омраза и гняв, граничещи с истерия, правителството подложи на преследваше един невинен човек“⁷¹.

Изтезанията

Прокурорите са използвали изтезания за събиране на доказателства пред Нюрнбергското и други съдилища след войната⁷².

Бившият комендант на Аушвиц Рудолф Хьос (*Rudolf Höss*) е измъчван от британските следователи, които го принуждават да подпише невярно самообвинително „признание“, което е било широко цитирано като основен документ за теорията за изстребленията на Холокоста. Неговите свидетелства пред Нюрнбергския трибунал са кулминацията на процеса - вероятно най-забележителните и запомнящи се доказателства за германската програма за унищожение⁷³. Хьос твърди, че в газовите камери на Аушвиц са били убити два и половина милиона души, а други 500 000 затворници са починали поради други причини. Сега няма сериозен или уважаван историк приемащ тези фантастични цифри. В момента по отношение и на други ключови части от „самопризнанията“ на Хьос е всеобщо прието, че са неверни⁷⁴.

Александър Солженицин описва случаят на Юп Ашенбренер (*Jupp Aschenbrenner*), който чрез мъчения е подписал декларация, че по време на войната е работил на подвижни газови камери (газови фургони). И едва няколко години след войната той е успял да докаже, че в действителност по това време е бил в Мюнхен, където се е обучавал за заварчик⁷⁵.

Фриц Заукел (*Fritz Sauckel*), ръководил германската програма за мобилизиране на човешките ресурси през войната е осъден на смърт в главния съдебен процес в Нюрнберг. Важна част от доказателствата, представени пред Трибунала от прокуратурата на САЩ е декларация, подписана от обвиняемия. (нюрнбергски документ 3057-PS) Оказа се, че Заукел е поставил подписа си под самообвиняващото заявление, съставено от неговите надзиратели едва след като безцеремонно са заявили, че ако се поколебае - неговата съпруга и деца ще бъдат предадени на Съветската

---

⁷¹ „The Nazi Who Never Was“, The Washington Post, May 10, 1981, стр. B5, B8.; Michael Arndt, „The Wrong Man“, Sunday, The Chicago Tribune Magazine, Dec. 2, 1984, стр. 15- 35.; Kirk Makin, „Media distorted ...“, The Globe and Mail (Toronto), Feb. 15, 1985, стр. M1, M3.

⁷² Емил Лахоут (*Emil Lachout*), австрийски офицер на служба в следвоенната комисия на съюзниците за военни престъпления (Allied War Crimes Commission), свидетелства под клетва в съда през 1988 г., че германските служители са били измъчвани, за да получат от тях фалшиви твърдения за убийства на евреи уж, извършени в газовите камари на германските концентрационни лагери. Той представи и копие на документа от 1948 г., потвърждаващ това. Вижте: Robert Lenski, Holocaust on Trial (1990), стр. 274, 278.; Muller circular notice, Oct. 1, 1948, публикувано в: Journal of Historical Review, Spring 1988, стр. 117-124.

⁷³ Rupert Butler, Legions of Death (England: 1983), стр. 235-239.; R. Faurisson, „How the British Obtained the Confessions of Rudolf Höss“, Journal of Historical Review, Winter 1986-1987, стр. 389-403.

⁷⁴ Höss statement, April 5, 1946. Document 3868-PS (USA-819).; Höss statement, May 20, 1946. Document NI-034.; Höss testimony at the Nuremberg Tribunal, published in: IMT („blue series“), том. 33, стр. 275-279 ; NC&A („red series“), том. 6, стр. 787-790.

⁷⁵ Aleksandr Solzhenitsyn, The Gulag Archipelago I-II (New York: Harper & Row, 1974), стр. 112 (n. 15).

страна. „Аз пресметнах всичко и мислейки за семейството си, подписах документа” - казва по-късно Заукел⁷⁶.

Ханс Фрицше (*Hans Fritzsche*) - друг подсъдим в главното Нюрнбергско дело, по същия начин е принуден да подпише самопризнания, докато е бил затворен от съветската тайна полиция в Москва (нюрнбергски документ СССР-474)⁷⁷.

Подсъдимият Юлиус Щрайхер (*Julius Streicher*) - по-късно обесен за това, че е издавал антиеврейски седмичен вестник, е бил подложен на жестоко малтретиране по време на ареста си. Той е бил жестоко пребиван, ритан и бит с камшик, принуждаван да поглъща слюнка и е горен с цигари. Половите му органи са били смазани. Изскубани са му веждите и окосмяването по гърдите. Следващия подсъдим - Ханс Франк (*Hans Frank*) е бил зверски пребит от двама чернокожи американски войници малко след ареста си. Огюст Айгрубер (*August Eigruber*) - бивш гаулайтер на Горна Австрия, е осакатен и кастриран в края на войната⁷⁸.

Йозеф Крамер (*Josef Kramer*) - бивш комендант на лагера Берген-Белцен и Аушвиц-Биркенау, както и други подсъдими от провеждания от британците „Белценски” процес, според информацията също са измъчвани, а някои така жестоко, че са молили по-бързо да ги убият⁷⁹.

Въпреки че повечето от подсъдимите в главния Нюрнбергски процес не са били измъчвани, много германци са били заставяни насила да свидетелстват срещу бившите си колеги и началници. Самата заплаха от прехвърляне в ръцете на руснаците, често е достатъчна, за да ги убеди да дадат такива писмени показания или необходимите доказателства в съда. „Заплахите срещу съпругата и децата на лицето, включително и лишаване от хранителни дажби, прехвърлянето на съветската страна или лишаване от свобода, често бързо даваха желаните резултати. Ако това не сработваше, тогава субектът можеше да се постави в единична килия, да бъде бит, ритан, бит с камшик или горен, докато не се пречупи⁸⁰.

Показанията на главния свидетел на обвинението от Нюрнбергския процес „Вилхелмщрасе” са получени чрез смъртни заплахи. Американският адвокат Уорън Магий (*Warren Magee*) успява да получи копие от първия предварителен разпит на Фридрих Гаус (*Friedrich Gaus*) - бивш високопоставен служител на германското

---

⁷⁶ IMT („blue series”), том. 15, стр. 64-68.

⁷⁷ IMT („blue series”), том. 17, стр. 214.; K. Heiden, „Why They Confess”, Life magazine, June 20, 1949, стр. 92 ff. (По време на процеса Фрицше се отказва от изявлението си, направено под натиск).

⁷⁸ W. Maser, Nuremberg: A Nation on Trial (1979), стр. 51-52, 47, 60.; K. Stimely, „The Torture of Julius Streicher”, Journal of Historical Review, Spring 1984, стр. 106-119.; „Streicher Case Opens”, The Times (London), April 27, 1946, стр. 3.; Rupert Butler, Legions of Death (England: 1983), стр. 238-239.; Montgomery Belton, Victor's Justice (Regnery, 1949), стр. 90.

⁷⁹ Montgomery Belton, Victor's Justice (1949), стр. 80-81. Цитирано в: A. Butz, Hoax of the Twentieth Century, стр. 189.

⁸⁰ „Дело 8” в Нюрнберг, председателят на съда Уейт (*Wyatt*) е взел предвид обвиненията за използване на мъчения. „По време на процеса” - заяви американският юрист - „няколко свидетели - включително и някои от обвиняемите, са дали показания, които след това са представени като доказателство за наказателно преследване. Оказа се, че те са били заплашвани и е използвано неприемливо насилие от страна на следователите”. Nuremberg Military Tribunals, Trials of the War Criminals ... („green series,”/ Washington, DC: 1949-1953), NMT, том. 15, стр. 879.

външно министерство. Въпреки неистовите протести на прокурора Робърт Кемпнер (*Robert Kempner*), съдията разрешава на Магий да прочете документа. По време на предварителния разпит Кемпнер казал на Гаус, че ще бъде предаден на съветската страна за смъртна присъда чрез обесване. Гаус през сълзи умолявал Кемпнер да помисли за жена му и децата. Кемпнер му казал, че може да се спаси, само ако в съда даде показания срещу бившите си колеги. Намирайки се през последните четири седмици в единична килия, отчаян Гаус се съгласил. Когато Магий прочетете този документ, Гаус - заровил лице в ръцете си седял напълно опустошен⁸¹.

Американски войници многократно са пребивали бившия капитан от СС Конрад Морген (*Konrad Morgen*), опитвайки се безуспешно да го накарат да даде писмени лъжесвидетелски показания срещу Илзе Кох (*Ilse Koch*) - обвиняема в американския военен „Бухенвалдски“ съд през 1947 година. Американските служители също заплашвали, че ще предадат Морген на съветската страна, ако не подпише неверните твърдения⁸².

Майор от американската армия предупредил генерал-фелдмаршалът от Луфтвафе Ерхард Милх (*Erhard Milch*) да спре да свидетелства в полза на Херман Гьоринг в основния процес в Нюрнберг. Американският офицер заявил, че в противен случай той самият ще бъде обвинен за военни престъпления, независимо от това дали е виновен или не⁸³. Милх не се поддал на изнудването и наистина е бил обвинен. През 1947 година американски съд в Нюрнберг го осъди на доживотен затвор за военни престъпления. Четири години по-късно върховният комисар на САЩ замени присъдата на петнадесет години, а известно време след това Милх бе освободен по силата на амнистия⁸⁴.

Промъкналите се съобщения за масови изтезания по време на следвоенните процеси за „военни престъпления“ провеждани от американците в Дахау, причиниха толкова много протести, че в крайна сметка се проведе официално разследване. Разследването от Комисията на армията на САЩ в състав- съдията от Пенсилвания Едуард ван Роден (*Edward van Roden*) и съдията от Върховния съд на Тексас Гордън Симпсън (*Gordon Simpson*) официално потвърди твърденията за изтезания. Те откриха, че малтретирането на германските подсъдими в Дахау е било обичайна практика. Сред тях са бруталните побои, палене на кибритени клечки под ноктите, ритници по гениталиите, месеци строг тъмничен затвор и заплахи за преследване на членовете от семейството. Нисшестоящите по звание затворници са били сигурни, че техните „самопризнания“ ще се използват само против техните обвиняеми началници. Но по-късно тези нещастни хора открили, че когато на свой ред са съдени - собствените им

---

⁸¹ Писмо от Лутц Шверин фон Крозиг, писано в Есен, 15^{ти} април 1975 г., малко преди смъртта му. Публикувано в: *Die Bauernschaft (Mohrkirch)*, април 1981 г., стр. 34-35.; *Freda Utley, The High Cost of Vengeance* (Chicago: Regnery, 1949), стр. 172.; *T. Bower, Blind Eye to Murder* (1983), стр. 314.; „US Ankl_ger Kempner schwer belastet“, *Deutsche Wochen-Zeitung*, Feb. 23, 1973. Цитирано в: *Austin App, No Time for Silence (IHR, 1987)*, стр. 17.

⁸² *John Toland, Adolf Hitler* (Garden City, NY: Doubleday, 1976), стр. 774.; Карлхайнц Пинч (*Karlheinz Pintsch*)- адютантът на Рудолф Хес (*Rudolf Hess*), заместникът на Хитлер, в продължение на месеци е изтезаван от съветската секретна полиция в Москва в опит да бъде принуден да подпише заявление, инкриминиращо Хес. Въпреки изтезанията Пинч не се пречупил и не подписал това, което са искали от него. *Wolf R. Hess, My Father Rudolf Hess* (London: 1986), стр. 62.

⁸³ *Milch sworn statement, April 9, 1947*. Цитирано в: *E. Kern, ed., Verheimlichte Dokumente* (1988), стр. 400.

⁸⁴ *R. Wistrich, Who's Who in Nazi Germany* (New York: Bonanza, 1984), стр. 210.

„самопризнания“ се използват срещу тях. Цинично уверявали високопоставените подсъдими, че ако „доброволно“ поемат пълната отговорност, ще защитят своите бивши подчинени от съдебно преследване⁸⁵.

На процеса в Дахау един от съдебните репортери беше толкова възмутен от това, което се случва там в името на справедливостта, че отказа да отразява този процес. Пред подкомисия на Сената той посочи, че „най-жестоките“ следователи са трима родени в Германия евреи. Въпреки че техническите процедури на процеса в Дахау са значително по-лоши, отколкото в Нюрнберг, те дават представа за духа на „правосъдието“, което се вършеше над победените германци.

„Почти всички американски следователи, подготвяли делата за американските военни съдилища в Дахау са „еврейски бежанци от Германия“, които „ненавиждаха германците“ - спомня си Джозеф Хелюу (Joseph Halow) - американски съдебен репортер на процеса в Дахау през 1947 година. „Много следователи изливаха злобата си върху тези, които мразеха, насила изтръгваха признания от германците, включително чрез „зверски побои“⁸⁶.

Делото срещу Густав Петрат (*Gustav Petrat*) – германец, служил като охрана в Маутхаузен не е нещо необичайно. След многократни брутални побои той е пречупен и подписал лъжесвидетелски показания. Бит е и с камшик и заплашван, че ще бъде застрелян веднага. Петрат е лишен от възможност да представи в съда оневиняващи доказателства - дори възможните свидетели на защитата са били подложени на побои и заплахи, за да не им се даде възможност да дадат показания в негова полза. След съдебния фарс на американския военен трибунал в Дахау, Петрат е осъден на смърт и обесен в края на 1948 година. Той е бил на 24 години⁸⁷.

Използването на изтезания за получаване на уличаващи показания разбира се, не се ограничава само в следвоенна Германия. Подобни техники систематично се използват в много страни. По време на Корейската война американските пилоти задържани като пленници в комунистическата Северна Корея са направили подробни заявления, твърдейки, че „признават“ ролята си в провеждане на бактериологическа война. Под физическо и психическо изтезание 38 американски пилоти „признават“, че са хвърляли бактериологически бомби, предизвикващи епидемии от заболявания с множество смъртни случаи сред корейското население. По-късно е доказано, че тези твърдения са неверни и пилотите се отказаха от тях след завръщането си в Съединените щати. Техните неверни показания са от същия вид, които са дали Рудолф Хьос и други лица на съдебния процес в Нюрнберг. При сходни обстоятелства американците

⁸⁵ За злоупотребите при процеса в Дахау, виж: Freda Utley, *The High Cost of Vengeance* (Chicago: Regnery, 1949), стр. 185-200.; Judge Edward L. van Roden, „American Atrocities in Germany”, *The Progressive*, Feb. 1949, стр. 21-22. Reprinted in: *The Congressional Record - Appendix*, том. 95, Sec. 12, (March 10, 1949), стр. A1365-66.; Адвокатът на защитата на процесът в Дахау - Уилис М. Еверет (Lt. Col. *Willis M. Everett, Jr.*) разгледал методите използвани от обвинението в петиция, подадена във Върховния съд. Пълният текст в: *The Congressional Record -- Senate*, том. 95, Sec. 2, (March 10, 1949), стр. 2159-2165. Важни откъси са публикувани в: *The Congressional Record - Appendix*, том. 95, Sec. 13, (April 5, 1949), стр. A-2065-67. Полезни са също: *Montgomery Belgium, Victor's Justice* (Regnery, 1949).; Reginald T. Paget, *Manstein: His Campaigns and His Trial* (London: 1951).

⁸⁶ J. Halow, „Innocent at Dachau”, *Journal of Historical Review*, Winter 1989-90, стр. 459.; Виж също: T. Bower, *Blind Eye to Murder*, стр. 304, 310, 313.

⁸⁷ J. Halow, „Innocent at Dachau”, *Journal of Historical Review*, Winter 1989-90 (Vol. 9, No. 4), стр. 452-483. Note especially стр. 478-482 (G. Petrat statement of Sept. 10, 1948).

проявиха готовност не по-малка, а понякога и по-голяма от германците в желанието си да „признаят” чудовищни, но неоснователни престъпления⁸⁸.

Едно от най-важните и показателни дела в Нюрнберг бе това на Освалд Пол (*Oswald Pohl*), възглавявал през войната голямата СС организация (WVHA), под чийто контрол се намираха концентрационните лагери. След като е заловен през 1946 г. той е доведен в Нендорф, където британски войници го връзват за стол и пребиват до безсъзнание. При последващите многократни побои той губи два зъба⁸⁹. След това го преместват в Нюрнберг, където в продължение на шест месеца американските военни следователи интензивно го обработват по време на разпитите, продължаващи с часове. Общият брой на тези разпити е около 70. През този период той не е имал достъп нито до адвокат, нито на каквато и да е друга помощ. Така или иначе не го обвиняват официално в нищо, дори не му казват и защо го разпитват. След като през ноември 1947 г. е осъден от американския военен съд в Нюрнберг на смърт (дело номер 4 - „Концентрационен лагер”), Пол пише изявление, в което описва как е бил третиран⁹⁰. Той пише, че въпреки че като цяло в Нюрнберг физически не са се отнасяли с него толкова зле, колкото в Нендорф, там е бил подложен на по-малко видими, но по думите му - „по свой начин много по-жестоки психически изтезания”.

Американските следователи (повечето от които са евреи) обвиниха Пол за убийството на 30 милиона души и 10 милиона в обричане на смърт. Пол заяви, че следователите са знаели за невярността на тези обвинения, които са били предназначени да му пречупят съпротивата. „Тъй като емоционално не съм дебелокож, това дяволско сплашване не остана без ефект - следователите постигнаха това, което искаха. Не истината, а изявленията, които да послужат на техните нужди” - пише той. Пол е бил принуден да подпише фалшиви и самоинкриминиращи показания под клетва, написани за него от следователите и които впоследствие бяха използвани в делото срещу него. Както той си спомня:

„Всеки път, когато оригиналните документи не отговаряха на това, което искаше обвинението или не бяха достатъчни за осъдителна присъда, се използваша тези „писмени показания под клетва”. Най-поразителната черта на тези забележителни документи е фактът, че в тях обвиняемите често сами си произнасяха присъдата. Това е разбираемо само за тези, които сами са минали през методите за получаване на подобни „писмени показания под клетва”.

---

⁸⁸ „Korean War”, Encyclopaedia Britannica, 1973 edition, том. 13, стр. 474.; Phillip Knightley, *The First Casualty* (1975), стр. 355.

⁸⁹ Направена записка по делото на Освалд Пол („Grundzuge des Systems der Deutschen Konzentrationslager und Bemerkungen zum Urteil des Militärtribunals II gegen Oswald Pohl”), стр. 23-27. Съставено (в 1948г.?) от адвокатът на защитата д-р Алфред Зейдл (Dr. Alfred Seidl). Копие, предоставено на автора през 1990 г. от внука на подсъдимия - Фритьоф Пол (*Fritjof Pohl*).; W. Maser, *Nuremberg* (1979), стр. 100.; Виж също писменото заявление на Освалд Пол от 1 юни 1948 г., цитирано по-долу.

⁹⁰ Протокол от Пол, 1 юли 1948. *Deutsche Hochschullehrerzeitung* (Tubingen), Nr. 1/2, 1963, стр. 21-26. Reprinted in: U. Walendy, ed., „Lügen um Heinrich Himmler, II. Teil”, *Historische Tatsachen* Nr. 47 (Vloth: 1991), стр. 35-40.; Въпреки, че не ми се удаде да получа копие от оригиналния текст на изявлението на Пол от 1948 г., неговата точност може да се потвърди, като се сравни с текста на съдебното дело (горе), изготвен от адвоката му д-р Зейдл (Dr. Seidl). Фритьоф Пол (Fritjof Pohl, внук на Освалд Пол) и Вигберт Граберт (*Wigbert Grabert*, син на редактора на *Deutsche Hochschullehrerzeitung*) също потвърдиха автентичността на заявлението на Пол от 1948г.

Той и другите подсъдими бяха „унищожени” от тези декларации „съдържащи доказуеми грешки във фактите по отношение на съществените моменти” - пише Пол. Сред неверните твърдения подписани от Пол е това, в което обвинява в извършване на престъпление бившия президент на Райхсбанк Валтер Функ (Walter Funk), впоследствие осъден на доживотен затвор от Нюрнбергския трибунал⁹¹.

Американските обвинители също използваша лъжесвидетели в Нюрнберг. Пол пише:

„Когато тези произведения (писмените показания под клетва) не даваха желанието от прокурорите резултат, те вадеха така наречените „ключови свидетели” или по-скоро - платени свидетели... „Цяла поредица от тези съмнителни, презрени персонажи изигра своята гнусна роля в Нюрнберг. Сред тях са висши държавни служители, генерали и интелектуалци, както и затворници, психично увредени и откровено закоравели криминални престъпници”. По време на съдебния процес WВНА (процесът на Пол) в качеството на „главен свидетел” представиха някой си Ото (Otto) от психиатрична клиника. Предишният му живот е характерен за всеки закоравял престъпник. Същото се отнасяше и за свидетеля на обвинението Крузиал (Krusial), представил в съда под клетва разказа най-зрелищната приказка, на която разбира се повярваха”.

Пол също протестира, че на адвокатите на защитата не се разрешава правото на свободен достъп и използване на германските документи от военно време, които биха успели да опровергават обвинението.

В продължение на почти две години обвинението можеше да използва по свое усмотрение огромно количество кутии с конфискувани документи и архивни материали, намиращи се под тяхно разпореждане. Но въпреки многократните искания, германските обвиняеми бяха лишени от правото на достъп до същите документи. „Това означаваше огромни препятствия или дори пълна парализа на защитата на подсъдимите, тъй като тези кутии с документи съдържат материали, които доказват невинността на обвиняемите и които прокурорите не допуснаха за представяне в съда”. И това се нарича „надлежна” процедура.

Тъй като Пол е с чин генерал от германските въоръжени сили, той е бил третиран от британците и американците незаконно според международните споразумения за отношение към военнопленниците. „В резултат на зверското отношение към мен в Нендорф и малтретирането ми в Нюрнберг, бях психически съкрушен човек”, пише той. „Бях на 54 години. 33 г. честно служих на страната си и за себе си не осъзнавах да съм извършил никакво престъпление”.

Пол обобщава характера на следвоенните процеси срещу германските лидери:

„По време на съдебния процес в Дахау – а също така несъмнено очевидно и едва прикрито по време на Нюрнбергския процес беше ясно, че обвинителите - сред които преобладаваха евреите, се ръководеха от сляпа ненавист и явно желание за отмъщение. Тяхната цел не беше да се търси истината, а унищожаването на колкото се може повече противници”.

---

⁹¹ W. Maser, Nuremberg (New York: 1979), стр. 100.

На свой стар приятел Пол пише: - „Като един високопоставените лица в СС не се надявах да бъда оставен на мира, но също не очаквах и смъртно наказание. Това е присъда на възмездие...”⁹².

Той е обесен на 7 юни 1951 година. В последната си молба към Нюрнбергския съд Пол е изразил увереност, че някой ден сляпата истерия ще отстъпи място на справедливото разбиране⁹³:

„Когато времето сложи всичко на мястото му, след като страстите се утаят, отмъщението утоли жаждата си, тези милиони честни германци, пожертвали живота си за родината ще получат своя дял от съчувствие и съпричастие, с които сега се ползват жертвите на концентрационните лагери въпреки факта, че голям брой от тях дължат съдбата си не на политически, расови или религиозни причини, а поради криминалното си минало”.

Отричането на изстребленията

Заедно с милионите хора по целия свят, следили с нетърпение по радиото и вестниците съдебните заседания в Нюрнберг, самите обвиняеми бяха изненадани от доказателствата, представени в подкрепа на обвиненията в унищожение. Преди всичко, това са свидетелствата на коменданта на Аушвиц - Рудолф Хьос и началникът на Айнзацгрупите (Einsatzgruppen) Ото Оледнорф (*Otto Ohlendorf*), произвели най-дълбокото впечатление. Само че, противно на това, както често се твърдеше клеветнически или разпространяваше, подсъдимите от Нюрнбергския трибунал заявиха, че не са знаели за никаква програма за изстребление по време на войната⁹⁴. Тези хора са били в известен смисъл първите „ревизионисти на Холокоста”.

Главният обвиняем в Нюрнберг - Херман Гьоринг (*Hermann Göring*), който се е явявал вторият човек в държавата и приемник на Хитлер през голямата част от времето на Третия райх, разпалено отрече да му е известен план за унищожение по време на войната. „Чак тук в Нюрнберг за първи път научавам за такива ужасни изстребления” - възкликва един ден. Той обясни, че целта на германската политика е била изгонването на евреите, а не убийството им и добави, че доколкото му е известно, Хитлер също не е знаел нищо за никаква политика на изстребление⁹⁵.

---

⁹² W. Maser, Nuremberg, стр. 175.

⁹³ Nuremberg Military Tribunal, NMT („green series”), том. 5, стр. 934.

⁹⁴ R. Hilberg, *Destruction of the European Jews* (1985), стр. 1067.; R. Faurisson, „Response”, *Journal of Historical Review*, Spring 1986, стр. 40.; J. Heydecker and J. Leeb, *Der Nürnberger Prozess* (Cologne: 1958), стр. 489 ff. Цитирано в: W. Staglich, *Der Auschwitz-Mythos* (1979), стр. 104.; Виж също: R. Conot, *Justice at Nuremberg*, стр. 514. Съгласно редакционната статия в the *San Francisco Examiner* („Holocaust disbelievers”, March 30, 1992), „Нито един от военнопръстъпниците осъдени в Нюрнберг не е отговарял в своя защита – „Това не се е случило.” - те отговаряха, че „само са изпълнявали заповед”.

⁹⁵ IMT („blue series”), том. 9, стр. 611, 612, 619.; Wm. L. Shirer, *The Rise and Fall of the Third Reich* (New York: 1960), стр. 964, footnote.; По време на разговор с адвоката си в началото на 1946 г. Гьоринг заявява: „Аз наистина не знам нищо за масовото убийство на евреи.” - цитирано от млад адвокат-асистент на адвокатът на Гьоринг - д-р Щамер (*Dr. Stahmer*), в: *Gespräche mit Hermann Göring während des Nürnberger Prozesses, Teil I* (W. Germany: 1950 and reprint. no date, no place), стр. 15. (Conversation on Jan. 12, 1946); Виж също: David Irving, *Göring* (New York: 1989), стр. 469.

По време на една от онези редки паузи между съдебните заседания, когато в близост не е имало охранители, седящият до него на подсъдимата скамейка Ханс Фрицше (*Hans Fritzsche*) неофициално пита Гьоринг за истинността на обвиненията в убийства. Бившият райхсмаршал тържествено уверява Фрицше, че това обвинение е невярно. Доказателствата на съюзниците настояваше той, са неточни или непълни и напълно противоречат на това, което знае по този въпрос. Във всеки случай - добави Гьоринг - ако има някакви масови убийства, то разбира се, не са по заповед на Хитлер⁹⁶.

Генерал Алфред Йодл (*Alfred Jodl*)- началник генералния щаб на върховното командване на въоръжените сили, а може би и най-близкия военен съветник на Хитлер, дава на съда аналогични показания. В отговор на директен въпрос във връзка с този случай, той казва⁹⁷:

„Мога само да заявя в пълно осъзнаване на своята отговорност, че аз никога не съм чувал, в писмена, устна форма или намеци за изстребването на евреите „. Никога не съм имал лична информация за изстребване на евреи. Давам думата си, че за първи път чух всички тези неща след края на войната“.

Ханс Франк (*Hans Frank*) - германският военновременен губернатор на Полша свидетелства, че по време на войната е чувал само слухове и чуждестранни съобщения за масови убийства на евреи. Той е искал от длъжностните лица, включително и от Хитлер информация за тези слухове, но е бил уверяван многократно, че те са неверни⁹⁸.

Показанията на Франк са особено ценни, защото, ако наистина са били унищожавани милиони евреи в окупираната от Германия Полша - както се твърди - е малко вероятно някой друг по-добре от него да знае за това. В хода на процеса Франк е изпълнен с дълбоко чувство на християнско разкаяние. Неговото психическо състояние е такова, че ако е знаел за някаква програма за изстребление, той би казал за нея. В едно от заседанията адвокатът на Франк го пита: - „Имали ли сте някога някакво участие в изстребване на евреи“ Отговорът му отразява емоционалното му състояние по това време⁹⁹:

„Казвам да и причината, поради която аз казвам „да“ се състои в това, че под впечатлението от тези пет месеца заседания и особено под впечатленията от

---

⁹⁶ Hans Fritzsche (H. Springer), *The Sword in the Scales* (London: A. Wingate, 1953), pp. 144-145. German edition: *Das Schwert auf der Waage* (Heidelberg: K. Vowinckel, 1953), p.118.

⁹⁷ IMT („blue series“), том. 15, стр. 332-333. Също се цитира при: J. McMillan, *Five Men at Nuremberg*, стр. 239-240.; Виж също и аналогичните показания на радио коментатора и служителя в Министерството на пропагандата Ханс Фрицше: A. de Zayas, *Wehrmacht War Crimes Bureau* (1990), стр. 111.; Economics minister Walter Funk: IMT („blue series“), том. 22, стр. 387 и сл.; Minister for the occupied Soviet territories Alfred Rosenberg: IMT, том. 22, стр. 382.; Foreign Minister von Ribbentrop: R. Conot, *Justice at Nuremberg*, стр. 54.; Foreign Office State Secretary Ernst von Weizsacker: NMT, том. 13, стр. 437, 443, 445.; Note also statements by officials Stuckart, Klopfer, Leibbrandt, and Kritzinger, in: Robert Kempner, *Eichmann und Komplizen* (Zurich: 1961), стр. 151-160.; Documents PL-54 and PL-64 in: IMT („blue series“), том. 42, стр. 348, 385.

⁹⁸ IMT („blue series“), том. 12, стр. 17-19.; Виж също показанията на Йозеф Бюлер (*Joseph Bühler*), тясно работещ с Франк в течение на много години: IMT, том. 12, pp. 64, 69, 70.; Note also: R. Faurisson, „Challenge“, *Journal of Historical Review*, Winter 1984, стр. 298 и сл.

⁹⁹ IMT („blue series“), том. 12, стр. 13. Текст на немски, цитирано в: Richard Pemsel, *Hitler* (Tubingen: 1986), стр. 317.

свидетелските показания на свидетеля (бившият комендант на Аушвиц) Хьос, моята съвест не ми позволява напълно да прехвърля отговорността върху подчинените си.

Никога не съм строил еврейски лагери на смъртта или съм допринасял за създаването им. Но ако Адолф Хитлер лично е прехвърлил тази ужасна отговорност на своя народ, то това се отнася и до мен. В края на краищата, ние водихме тази борба срещу еврейството в продължение на много години и следователно аз съм длъжен да отговоря на въпроса ви в този смисъл и в този контекст с утвърдителното „да”. И хиляда години да минат, тази вина на Германия няма да се изчисти”.

Тези думи и по-специално последното изречение, често са цитирани, за да създадат впечатлението, че ответниците сами признават вината си и признават съществуването през войната на германски план за изстребване на евреите¹⁰⁰. По-малко известни са думите на Франк, изречени от него в последното му обръщение към Трибунала¹⁰¹:

„В качеството си на свидетел аз заявих, че заради поведението на Хитлер през войната, за хиляда години вината на страната ни няма да бъде заличена. Но не само поведението на нашите противници срещу нашия народ и нашите войници не се допускаше за обсъждане в тези заседания, но също и най-тежките масови престъпления срещу немците, за които аз току-що научих - особено в Източна Прусия, Силезия, Померания и Судетите, които са извършени и продължават да се извършват от руснаци, поляци и чехи, които сега напълно се изравниха по вина с нашия народ. Ще има ли някога съд за тези престъпления срещу германския народ”?

Ернст Калтенбрунер (*Ernst Kaltenbrunner*), шеф на главното управление за безопасност на Райха по време на войната (RSHA) знаеше, че скоро ще го екзекутират, независимо от доказателствата, представени на Трибунала: -”Полковникът – началник на затвора, в който бях задържан ми каза, че ще ме обесят при всички случаи - независимо от хода на делото. И тъй като аз съм напълно наясно с това - всичко, което искам да направя е - да хвърля светлина върху основните неща, които тук се тълкуват погрешно”. В отговор на въпросите към него, Калтенбрунер отрече обвинението, че той е наредил обгазявания¹⁰²:

Въпрос: Свидетел след свидетел, показание след показание говориха, че убийствата в газовите камери са били направени от общите или конкретни заповеди на Калтенбрунер.

Отговор: Покажете ми един от тези хора или някоя от тези заповеди. Това е съвсем невъзможно.

Въпрос: Практически всички заповеди са минавали през Калтенбрунер.

---

¹⁰⁰ Final sentence quoted by British prosecutor Shawcross at Nuremberg: IMT („blue series”), том. 19, стр. 433, and in: W. Shirer, Rise and Fall of the Third Reich (1960), стр. vii.; Entire passage Цитирано в: R. Hilberg, Destruction of the European Jews (1985), стр. 1055.; R. Conot, Justice at Nuremberg, стр. 380.

¹⁰¹ IMT („blue series”), том. 22, стр. 385. Текст на немски, цитирано в: R. Pemsel, Hitler (1986), стр. 129.; Престъпното, жестоко отношение на Съюзниците към немците ги обсъжда в книгата Gruesome Harvest by Ralph и сл. Keeling, и Nemesis at Potsdam Alfred de Zayas.

¹⁰² Nazi Conspiracy and Aggression („red series”), приложения към том. В, стр. 1306-1307, 1299. Виж също: IMT, том. 22, стр. 378-379.; Hans Fritzsche (H. Springer), The Sword in the Scales (London: Wingate, 1953), стр. 182-187.

Отговор: Абсолютно е невъзможно.

Делото на Алберт Шпеер (*Albert Speer*) - министър на въоръжението по време на войната и доверено лице на Хитлер заслужава специално внимание. Неговата стратегия на защита в Нюрнберг е уникална и достатъчно успешна, тъй като не е бил обесен. Твърдейки, че лично той не знае нищо за програма за унищожение по време на войната все пак заявява, че смята себе си за морално отговорен, защото вярно е служил на режим, както той със закъснение е разбрал - бил лош. След изтърпяване на двадесет години в затвора Шпандау „покаялия се нацист“ е „реабилитиран“ от страна на медиите за неговото фино, но пламенно осъждане на режима на Хитлер. Неговите мемоари, в която той изразява съжаление и разкаяние бяха публикувани в САЩ под заглавие „Вътре в Третия райх“ (*Inside the Third Reich*). Те получиха високи оценки и с големи печалби бяха продавани в Европа и Америка.

До смъртта си през 1981 г., Шпеер неизменно настоява, че не е знаел нищо за никаква програма унищожаване или умъртвяване с газ по време на войната. На неговата позиция трябва да се обърне особено внимание, тъй като ако по време на войната действително е съществувала политика по изстребването на евреите, никой не би могъл да бъде по-наясно с това от него. Като министър на въоръжението Шпеер е бил отговорен за мобилизацията на всички налични ресурси в Европа, включително така необходимата еврейска работна сила. Това, че милиони евреи от цяла Европа могат да бъдат транспортирани и убивани в такъв важен военнопromишлен център като Аушвиц или на друго място без знанието на Шпеер, е абсолютно невероятно¹⁰³.

По време на процеса „Вилхелмщрасе“ (*Wilhelmstrasse*) в Нюрнберг, началникът на кабинета на Райха в периода 1933-1945 Ханс Ламерс (*Hans Lammers*) беше попитан „смята ли, както по-рано, че програма за изстребване на евреите изобщо не съществува“.

Той отговори: - „Да, смятам. Във всеки случай такава програма никога не стигна до моето полезрение. Тази програма не би могла да бъде разработена“. Ламерс, който е най-близкият съветник на Хитлер по правни въпроси, също така обяснява: - „Аз не знаех за никакви масови убийства, а случаите, за които чувах, бяха предположения и слухове. Отделни разстрели на евреи по време на войната в различни градове, за които от време на време съм чел и чул, е напълно възможно да са се случвали“¹⁰⁴.

Такива свидетелски показания на хората, които са най-добре информирани за цялостната политика на Германия по отношение на евреите редовно са отхвърляни като нагла лъжа. Въпреки това, категоричността и последователността на тези показания - понякога на хора, които знаят, че скоро ги очаква смърт говори за това, че в основата си думите им са истина. От друга страна, да се приеме теорията на Холокоста за изстребление означава да се придаде надеждност на най-фантастичните и често явно фалшиви показания на много съмнителни свидетели.

---

¹⁰³ Matthias Schmidt, *Albert Speer: The End of a Myth* (New York: 1985), стр. 194-195. Виж също: M. Weber, „Albert Speer and the Holocaust“, *Journal of Historical Review*, Winter 1984, стр. 439.; M. Weber, „Legal Declaration“, *Journal of Historical Review*, Spring 1982, стр. 42-43.; A. Butz, *Noah of the Twentieth Century*, стр. 179-180.; Henry A. Turner, Jr., „The Nazi Who Made a Comeback“, *The New York Times Book Review*, March 3, 1985, стр. 9- 10.

¹⁰⁴ NMT („green series“), том. 13, стр. 421, 430.; Виж също: Lammers' testimony in IMT („blue series“), том. 11, стр. 53, 115-116.; Lammers' career and the history of the Reich Chancellery during the Third Reich is dealt with in: Georg Franz-Willing, *Der Reichskanzlei: 1933-1945* (Tubingen: 1984).

Други следвоенни процеси

В следвоенните десетилетия след Нюрнберг в (Западна) Германия и други страни съдиха много хора за предполагаемото им участие в изстребването на евреите по време на войната. Рядко, ако не и изобщо, ответниците не оспорваха Холокоста. Подсъдимите неизменно приемаха стратегията за опазване, използвана успешно от Шпеер в Нюрнберг - Той се съгласи с теорията за изстребление, но отрече или омаловажи личното си участие. Отричането на съществуване на план за изстребление на процесите, в чиято организация е била наложена презумпцията, че такъв план съществува - би означавало съдебно самоубийство.

В някои отношения тези процеси са сравними със съветските показни процеси през 1936-1938г. Подсъдимите в известните процеси в Москва никога не са отричали съществуването на престъпен заговор, включващ видни съветски личности, които вероятно са замисляли най-ужасните престъпления в сътрудничество с враждебни чужди сили. Вместо това подсъдимите заявявали, че те лично не са виновни или че тяхната вина е минимална и те искрено се разкайват. (Заслужава да се отбележи, че дори и чуждестранни наблюдатели, за които се е очаквало да бъдат по-осведомени, като например американският посланик в Москва Джоузеф Дейвис (*Joseph Davies*), са били склонни да приемат сталинските показни процеси като истински и най-вече справедливи)¹⁰⁵.

Процесите за Холокоста могат да бъдат сравнени със съдилищата над вещици през миналите векове. Обвинените в магьосничество никога не са отричали съществуването на вещици или връзката им с дявола. Вместо това настояват, че лично не носят вина за престъпленията в които са обвинени. Нюрнбергският подсъдим Ханс Фрицше, който е един от най-известните и умели коментатори на радио новините в Германия по време на войната обобщил проблема: - „Ако ме обвинят в убийството на някого, аз мога да докажа обратното. Но ако ме обвинят, че съм дявол няма начин да го опровергая, защото е невъзможно да се направи“¹⁰⁶.

Един от най-важните процеси за Холокоста след нюрнбергския е „Аушвицкият“ процес във Франкфурт през 1963-1965г. над 22 бивши члена на СС от Аушвиц. Протоколото се съдебно дело беше широко отразявано по целия свят и прие характер на показен процес¹⁰⁷. Определянето на вината или невинността на обвиняемите е „изключително трудно“ - заяви съдията при прочитане на присъдите - с оглед на неубедителните доказателства. „Ние нямаме никакви неоспорими доказателства за отделни убийства. Имаме само свидетелски показания“. Съдията призна, че „възможността за проверка на показанията на свидетелите са силно ограничени“. По-нататък подчертава „тази слабост на свидетелските показания“, позовавайки се на

---

¹⁰⁵ Относно показните процеси в Москва, виж: Robert Conquest, *The Great Terror* (New York: Oxford Univ. Press, 1990), стр. 83-132, 468.; Joseph E. Davies, *Mission To Moscow* (New York: Pocket Books, 1943), стр. 38-39.; Edward Crankshaw, ed., *Khrushchev Remembers* (Boston: 1970), стр. 352-353.

¹⁰⁶ Н. Fritzsche, *Es sprach Hans Fritzsche*, стр. 144. Цитирано в: R. Pemsel, *Hitler* (1986), p. 167. 107.

¹⁰⁷ Виж: Wilhelm Staeglich's useful analysis of the trial, *Auschwitz: A Judge Looks at the Evidence* (IHR, 1990), especially chapter four. (German-language edition: *Der Auschwitz- Mythos*, 1979).; Виж също: Konnilyn Feig, *Hitler's Death Camps* (New York: 1981), стр. 365.

случая с надзирателя от Бухенвалд - осъден за убийство на затворник, който по-късно се оказва, че е жив¹⁰⁸.

Тази ситуация ясно се проявява по време на съдебния процес, когато бившият затворник Рудолф Кауер (*Rudolf Kauer*) неочаквано се отказа от предишните си показания срещу бившите си надзиратели от СС. По време на предварителния разпит той е твърдял, че е видял ответника Вилхелм Богер (*Wilhelm Boger*) жестоко да пребива с камшик съблечена гола полска жена, разпаря едната и гърда като пода на стаята се залива с кръв. Когато в съда е бил помолен да повтори твърдението си, Кауер заявява: - „Излъгах за това. Това беше просто слух, който мина през лагера. Никога не съм го виждал”. Друго твърдение - че Богер е разбил черепа на бебе в ствол на дърво - признава той - също е лъжа. Кауер заяви пред съда, че въпреки че Богер не му харесвал, той в действителност е бил справедлив есесовец.

Друг подсъдим - Клаус Дилевски (*Klaus Dylewski*) - когото Кауер описва като „един от най-лошите убийци в Аушвиц” е бил в действителност „безобиден”. Кауер казва, че всичките му обвинения от предварителния разпит са лъжи и тихо добавя: - „Може да ме накажете ако искате. Свикнал съм с това”. След като председателят на състава му даде няколко предупреждения за отказа му от по-рано дадените показания, Кауер заявява: - „Да не хабим повече приказки. Не си струва. Истината е това, което казвам сега”¹⁰⁹.

Бившият адютант в Аушвиц и капитан от СС - Робърт Мулка (*Robert Mulka*) - главен обвиняем по делото, е признат за виновен в участие в масови убийства и осъден на 14 години каторжен труд - присъда, която се стори на много външни наблюдатели възмутително снизходителна. Но по-малко от четири месеца по-късно, без излишен шум Мулка е пуснат на свобода. Такъв изход може да изглежда изненадващ само за тези, които не са запознати с естеството на тези процеси¹¹⁰.

Заклучение

Много малко от тези, които обичат да се позовават на „свидетелствата в Нюрнберг” като доказателство за разказите за изстребление, реално са запознати с основната същност на „доказателствата” или характерът на този съдебен процес. При по-внимателно разглеждане, документацията или съдебните свидетелства за германската политика за изстребване на евреите в Европа се оказват съвсем неубедителни. Както видяхме, доказателствата се състоят предимно на признания изтръгнати чрез мъчения, неверни твърдения и фалшиви документи. Следвоенният Нюрнбергски процес е бил политически мотивирано мероприятие, чиято основна цел е била да се дискредитират лидерите на победения режим, а не истината. Не се нуждаем от съдебни процеси или „самопризнания”, за да докажем, че Катинските убийства или

---

¹⁰⁸ Bernd Naumann, *Auschwitz* (New York: Praeger, 1966), стр. 8-26, 416-417. Цитирано в: A. Butz, *Noah of the Twentieth Century*, стр. 187-188.

¹⁰⁹ „Belastende Aussage angeblich unter Alkohol”, *Frankfurter Rundschau*, July 7, 1964, стр. 7.; „Der Auschwitz-Prozess”, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, July 7, 1964, стр. 6.; „Lied About Auschwitz”, *Miami Herald* (UPI dispatch), July 7, 1964, стр. 15-A или 4-D, в зависимост от изданието.

¹¹⁰ Cited by A. Butz in: „Perspective in the 'Holocaust' Controversy”, *Journal of Historical Review*, Winter 1982, стр. 374, and in the 1983 US edition of *Noah of the Twentieth Century*, стр. 338.; К Фейг (K. Feig) съобщава в *Hitler's Death Camps* (1981), стр. 365, че след подаване на апелационните жалби всички подсъдими били освободени.

следвоенните депортации на германците от Източна и Централна Европа наистина са проведени. За сравнение, теорията на Холокоста твърди не само за отделни изолирани убийства, а за обширна програма за унищожаване, предприета на европейския континент през последните три години на войната с участието на няколко държави и милиони хора. Фактът, че теорията за Холокоста трябва да разчита до голяма степен на извънредно съмнителни доказателства и съдебни процеси, извършени в исторически безпрецедентна атмосфера на истерия, заплахи и пропаганда, показва нейната вътрешна слабост.

Публикувано на сайта: **The Institute of Historical Review.**

Преведе от руски: **bo_alexandrov@yahoo.com**